DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

20 marca | Nr. 7. | Rok 1936.

Cena numeru niniejszego zł 1,00, z przesyłką zwyczajną zł 1,15, poleconą zł 1,45. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dziennika Urzędowego" Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę na kwartał II 1936 r., która wynosi z przesyłką pocztową zł. 6,00.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z MINISTERSTWA SKARBU:

199.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 7 lutego 1936 r.

o komisjach lekarskich dla funkcjonarjuszów państwowych.

Na podstawie art. 14 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 20, poz. 160) zarządza się co następuje:

§ 1. Artykuły, powołane w rozporządzeniu niniejszem bez bliższego określenia, oznaczają artykuły ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 20, poz. 160).

§ 2. Komisje lekarskie dla funkcjonarjuszów państwowych są powołane do wydawania oceny:

a) o trwałej niezdolności do służby w przypadkach, przewidzianych w art. 9 ust. 2, art. 11 i 44 oraz o tem, czy niezdolność ta spowodowana została przyczynami, przewidzianemi w art. 9 ust. 2;

b) o czasie powstania i o związku przyczynowym choroby (kalectwa) ze służbą państwową,

szczególności do oceny, czy choroba (kalectwo) powstała bez winy funkcjonarjusza i z przyczyn, wskazanych w art. 9 ust. 2;

c) o stopniu utraty zdolności zarobkowej w przypadkach, przewidzianych w art. 11 i 12;

d) o tem, czy śmierć nastąpiła z przyczyn, wskazanych w art. 9 ust. 2;

e) o zdolności do służby w przypadkach, określonych w art. 28 pkt. a) i art. 29 pkt. b);

f) o trwaniu nadal niezdolności do pracy zarobkowej i stopniu odzyskania zdolności do pracy zarobkowej (art. 39 ust. 1);

g) o zupełnej zdolności do służby w przypadkach, określonych w art. 39 ust. 2 i art. 40;

h) o potrzebie umieszczenia emeryta w zakładzie dla umysłowo chorych (art. 42).

§ 3. Ustanawia się następujące emerytalne komisje lekarskie dla funkcjonarjuszów państwowych:

a) komisje lekarskie I instancji przy urzędach wojewódzkich (Komisarjacie Rządu na m. st. Warszawę) — dla wszystkich funkcjonarjuszów państwowych z wyjątkiem funkcjonarjuszów, wskazanych w pkt. c);

b) komisje lekarskie II instancji przy urzędach wojewódzkich (Komisarjacie Rządu na m. st. Warszawę) — jako odwoławcze od orzeczeń komisyj, wymienionych w pkt. a);

c) komisję lekarską I instancji przy Ministerstwie Opieki Społecznej — dla tych funkcjonarjuszów państwowych, których ich władza naczelna uzna za wskazane poddać badaniu przez tę komisję, a także w przypadkach, wymienionych w § 11 ust. (3);

d) komisję lekarską II instancji przy Ministerstwie Opieki Społecznej jako komisję odwoławczą od orzeczeń komisji, wymienionej w pkt. c).

§ 4. (1) Jeżeli przepisy rozporządzenia niniejszego nie stanowią inaczej, miejscową właściwość komisyj lekarskich określa w stosunku do:

a) funkcjonarjuszów państwowych pozostających w służbie — miejsce pełnienia służby;

b) funkcjonarjuszów zwolnionych ze służby — miejsce zamieszkania;

c) funkcjonarjuszów państwowych, zmarłych z przyczyn, wymienionych w art. 9 ust. 2 — miejsce ostatniego pełnienia służby.

(2) Władza, zarządzająca badanie, może zwrócić się o zbadanie przez komisję lekarską, właściwą według miejsca pobytu osoby, mającej być badaną, jeżeli badanie przez właściwą komisję lekarską byłoby utrudnione spowodu obłożnej choroby danej osoby lub zmiany przez nią miejsca zamieszkania.

(3) Wojewoda (Komisarz Rządu na m. st. Warszawę) nie może pozostawić bez uwzględnienia wniosku właściwej władzy o poddanie funkcjonarjusza państwowego lub emeryta badaniu przez komisję lekarską.

§ 5. (1) Badanie przez komisję lekarską funkcjonarjusza państwowego, pozostającego w służbie, zarządza ta władza służbowa, do której kompetencji należy przeniesienie funkcjonarjusza w stan spoczynku; władza naczelna może upoważnić do tego podległe sobie bezpośrednio władze.

(2) Badanie przez komisję lekarską funkcjonarjusza państwowego, zwolnionego ze służby, niebędącego uczestnikiem Państwowego Zakładu Emerytalnego, zarządza władza skarbowa, właściwa do rozpatrzenia jego praw emerytalnych.

(3) Badanie przez komisję lekarską funkcjonarjusza państwowego, zwolnionego ze służby, a będącego uczestnikiem Państwowego Zakładu Emerytalnego, zarządza ten Zakład.

(4) W przypadkach, wymienionych w art. 39 i 40, władza, o której mowa w ust. (2) lub Państwowy Zakład Emerytalny, zarządza badanie emeryta przez komisję lekarską w porozumieniu z władzą, właściwą dla powołania emeryta do służby czynnej.

(5) Ustalenie, czy śmierć funkcjonarjusza państwowego, niebędącego uczestnikiem Państwowego Zakładu Emerytalnego, nastąpiła z przyczyn, wymienionych w art. 9 ust. 2, zarządza na wniosek osób zainteresowanych władza skarbowa, właściwa do rozpatrzenia praw emerytalnych pozostałej po nim rodziny.

(6) Ustalenie, czy śmierć funkcjonarjusza państwowego, będącego uczestnikiem Państwowego Zakładu Emerytalnego, nastąpiła z przyczyn, wymienionych w art. 9 ust. 2, zarządza na wniosek osób zainteresowanych Państwowy Zakład Emerytalny.

§ 6. (1) Skład komisyj lekarskich jest następujący:

a) komisyj wymienionych w § 3 pkt. a) i b): przewodniczący — lekarz rządowy, powołany przez Ministra Opieki Społecznej na wniosek właściwego wojewody (Komisarza Rządu na m. st. Warszawę), członkowie — dwaj lekarze, rządowi lub samorządowi, powołani przez wojewodę (Komisarza Rządu na m. st. Warszawę);

b) komisji wymienionej w § 3 pkt. c): przewodniczący — lekarz rządowy i członkowie — dwaj lekarze rządowi lub samorządowi, powołani przez Ministra Opieki Społecznej;

c) komisji wymienionej w § 3 pkt. d): przewodniczący i dwaj członkowie — lekarze rządowi, powołani przez Ministra Opieki Społecznej.

(2) W badaniu funkcjonarjusza państwowego przez komisję lekarską II instancji nie może brać udziału lekarz, który uczestniczył w badaniu tego funkcjonarjusza przez komisję lekarską I instancji.

(3) Jednocześnie z powołaniem przewodniczących i członków komisyj lekarskich powołuje się ich zastępców w sposób, wskazany w ust. (1).

(4) Lekarzem rządowym w rozumieniu rozporządzenia niniejszego jest lekarz zatrudniony w administracji rządowej, lekarzem samorządowym — lekarz zatrudniony w administracji samorządowej.

§ 7. Komisje lekarskie II instancji powołane są do wydawania oceny w przypadkach, jeżeli po wydaniu orzeczenia przez komisję I instancji władza zarządzi ponowne badanie, lub jeżeli zainteresowany, dla którego wynik badania przez komisję lekarską I instancji wypadł niekorzystnie, wniesie odwołanie. W przypadkach gdy chodzi o ustalenie, czy śmierć funkcjonarjusza nastąpiła z przyczyn, wskazanych w art. 9 ust. 2, prawo odwołania służy wdowie lub sierotom po zmarłym funkcjonarjuszu państwowym, o ile osoby te, w razie ustalenia takiej okoliczności uzyskałyby prawo do pensji wdowiej lub sierocej. Jeżeli chodzi o osobę umysłowo chorą prawo odwołania służy jej opiekunowi.

§ 8. W przypadkach, gdy zachodzi istotna potrzeba uzupełniających badań specjalnych, przewodniczący komisji przed wydaniem orzeczenia może kierować badanego do odpowiedniego specjalisty, zakładu leczniczego lub djagnostycznego, lub zapraszać na posiedzenia komisji lekarzy specjalistów z głosem doradczym.

§ 9. O zdolności do służby oraz o stopniu utraty zdolności do pracy zarobkowej komisje lekarskie orzekają na podstawie tabeli stanów chorobowych i skali wysokości utraty zdolności do pracy zarobkowej, załączonych do rozporządzenia niniejszego.

§ 10. Stwierdzenie czasu powstania i związku przyczynowego choroby (kalectwa) ze służbą oraz stwierdzenie, że choroba (kalectwo) powstała bez własnej winy funkcjonarjusza państwowego, komisja lekarska opiera na wynikach badań i na aktach, które powinny być jej dostarczone przez władzę zarządzającą badanie, oraz na wskazaniach wiedzy lekarskiej.

§ 11. (1) W razie niemożności stawienia się funkcjonarjusza państwowego do komisji lekarskiej spowodu choroby obłożnej, stwierdzonej świadectwem lekarskiem, władza, przy której istnieje komisja lekarska, po wysłuchaniu opinji tej komisji rozstrzyga:

a) czy potrzebne jest stwierdzenie przez lekarza powiatowego lub innego, wyznaczonego przez tę władzę, niemożności stawienia się,

b) czy badanie ma być odłożone do innego terminu i jakiego,

c) czy też komisja lekarska ma się udać na miejsce pobytu funkcjonarjusza państwowego.

(2) W przypadkach potrzeby zbadania przez komisję lekarską funkcjonarjusza państwowego, przebywającego na leczeniu w szpitalu publicznym lub w innym zakładzie leczniczym, w którym mogą być leczeni funkcjonarjusze państwowi na rachunek Skarbu Państwa, a stan zdrowia tego funkcjonarjusza nie pozwala na dokonanie badań lekarskich przez komisję lekarską, komisja może wydać orzeczenie bez badania chorego na zasadzie opinji lekarza, kierownika szpitala publicznego lub innego zakładu leczniczego, aktów osobowych funkcjonarjusza oraz wskazań wiedzy lekarskiej.

(3) W przypadkach potrzeby zbadania przez komisję lekarską funkcjonarjusza państwowego, przebywającego zagranicą lub na terenie wolnego miasta Gdańska, orzeczenie wydaje komisja lekarska I instancji przy Ministerstwie Opieki Społecznej na podstawie opinji lekarza zaufania, powołanego przez przedstawiciela polskiego zagranicą (Komisarza Generalnego Rzeczypospolitej Polskiej w Gdańsku).

(4) W razie odwołania od orzeczenia, określonego w ust. (3), jeżeli powrót do kraju podlegającego badaniu funkcjonarjusza państwowego według opinji jego władzy przełożonej jest nadal niemożliwy, komisja lekarska II instancji przy Ministerstwie Opieki Społecznej może wydać orzeczenie na podstawie opinji, wydanej przez lekarzy, powołanych na jej wniosek przez przedstawiciela polskiego zagranicą (Komisarza Generalnego Rzeczypospolitej Polskiej w Gdańsku).

§ 12. (1) Orzeczenia komisyj lekarskich zapadają większością głosów; wstrzymywanie się od głosowania jest niedopuszczalne.

(2) Orzeczenia komisyj lekarskich podpisują przewodniczący i obaj członkowie.

§ 13. (1) Członkom komisyj lekarskich, niebędącym lekarzami rządowymi, przysługuje za udział w posiedzeniach komisji wynagrodzenie dzienne w wysokości diety, ustalonej w § 4 ust. (1) lit. g) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłem miejscem służbowem oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 320) oraz zwrot kosztów przejazdu z miejsca zamieszkania do miejsca urzędowania komisji lekarskiej i spowrotem na zasadach przepisów powołanego rozporządzenia; do kosztów przejazdu nie mogą być wliczone koszty przewozu bagażu podróżnego.

(2) W przypadkach wyjątkowych mogą być przyznane lekarzom specjalistom diety oraz koszty przejazdu w wysokości, określonej w § 4 ust. (1) lit. h) powołanego w ust. (1) rozporządzenia.

(3) Wysokości wynagrodzenia oraz zwrotu kosztów badania i przejazdu lekarzy zagranicznych ustala przedstawiciel polski zagranicą według uznania i warunków miejscowych.

§ 14. (1) Wydatki na koszty podróży i diety funkcjonarjuszów państwowych pozostających w służbie, związane z badaniami dla celów emerytalnych, obciążają właściwe paragrafy budżetu administracji.

(2) Wydatki, wymienione w § 13, oraz koszty badań, przewidzianych w § 8 ust. (2), obciążają budżet Ministerstwa Skarbu.

(3) Wydatki, połączone z badaniem zwolnionych ze służby funkcjonarjuszów państwowych, niebędących uczestnikami Państwowego Zakładu Emerytalnego, obciążają budżet Ministerstwa Skarbu z wyjątkiem wydatków, związanych z badaniami na mocy przepisów art. 40, które obciążają budżet władzy, powołującej emeryta do służby czynnej.

(4) Wydatki, połączone z badaniem dla celów emerytalnych, zwolnionych ze służby państwowej funkcjonarjuszów państwowych, będących uczestnikami Państwowego Zakładu Emerytalnego, ponosi ten Zakład.

§ 15. (1) Nadzór nad komisjami lekarskiemi wykonywa Minister Opieki Społecznej.

(2) Minister Opieki Społecznej ustala regulamin wewnętrzny urzędowania komisyj lekarskich.

§ 16. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Opieki Społecznej oraz Ministrowi Skarbu i innym ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

§ 17. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie ósmego dnia po ogłoszeniu.

(2) Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 marca 1931 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 302), o ile dotyczy funkcjonarjuszów państwowych.

Prezes Rady Ministrów: *Marjan Zyndram-Kościałkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Opieki Społecznej: *Wł. Jaszczołt*

(Przedruk bez załącznika do § 9 z Dz. U. R. P. z dnia 5 marca 1936 r. Nr. 17, poz. 150).

200.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 7 lutego 1936 r.

o komisjach wojskowo - lekarskich dla zawodowych wojskowych.

Na podstawie art. 14 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 20, poz. 160) zarządza się co następuje:

§ 1. Artykuły powołane w rozporządzeniu niniejszem bez bliższego określenia oznaczają artykuły ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 20, poz. 160).

§ 2. (1) Do orzekania:

a) o stopniu zdolności fizycznej i psychicznej do służby wojskowej w przypadkach, wskazanych w art. 9 ust. 2, art. 11, 47, 53 ust. 2 i 3, art. 99 i 102;

b) o związku przyczynowym choroby (kalectwa) ze służbą wojskową, w szczególności, czy choroba (kalectwo) powstała bez winy zawodowego wojskowego i z przyczyn przewidzianych w art. 9 ust. 2;

c) o stopniu utraty zdolności do pracy zarobkowej w przypadkach, wskazanych w art. 11, 12, 54 i 56;

d) o potrzebie szczególnej opieki lub stałej opieki innych osób w myśl art. 55 i 56

powołane są w stosunku do wojskowych zawodowych komisje wojskowo-lekarskie.

(2) Komisje te w rozumieniu art. 14 ustawy noszą nazwę wojskowo - lekarskich komisyj rewizyjnych.

§ 3. Ustanawia się następujące wojskowo - lekarskie komisje rewizyjne:

a) przy Ministrze Spraw Wojskowych — dla wszystkich oficerów zawodowych; Minister Spraw Wojskowych może zlecić rozkazem zbadanie oficera zawodowego również przez wojskowo - lekarską komisję rewizyjną, wymienioną pod lit. b), c) lub d);

b) przy Dowódcy Okręgu Korpusu — dla wszystkich zawodowych podoficerów (starszych marynarzy) z wyłączeniem tych, co do których są właściwe komisje, wskazane pod lit. c) i d);

c) przy Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza — dla zawodowych podoficerów, pełniących służbę w Korpusie Ochrony Pogranicza;

d) przy Dowódcy Floty — dla zawodowych podoficerów marynarki wojennej i starszych marynarzy, przydzielonych służbowo do jednostek floty.

§ 4. (1) W skład wojskowo-lekarskiej komisji rewizyjnej przy Ministrze Spraw Wojskowych wchodzą:

a) jako przewodniczący — oficer sztabowy będący lekarzem wojskowym lub jego zastępca,

b) jako członkowie — czterej oficerowie, z których dwaj mają być lekarzami wojskowymi w stopniu oficerów sztabowych, lub ich zastępcy.

(2) W przypadku badania oficerów aeronautyki wojska, wchodzi dodatkowo w skład komisji jako członek oficer aeronautyki, w przypadku zaś badania oficerów marynarki wojennej, wchodzi dodatkowo w skład komisji jako członek oficer marynarki wojennej.

(3) Przewodniczącego, członków komisji oraz ich zastępców wyznacza Minister Spraw Wojskowych lub upoważniony przez niego przełożony wojskowy.

(4) Przewodniczący, członkowie komisji i ich zastępcy są wyznaczani do odwołania.

§ 5. (1) W skład wojskowo - lekarskich komisyj rewizyjnych przy Dowódcy Okręgu Korpusu, przy Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza oraz przy Dowódcy Floty wchodzą:

a) jako przewodniczący — oficer sztabowy, będący lekarzem wojskowym lub jego zastępca,

b) jako członkowie — czterej oficerowie, z których dwaj mają być lekarzami wojskowymi lub ich zastępcy.

(2) Przewodniczącego, członków komisji oraz ich zastępców wyznacza do odwołania dowódca, przy którym urzęduje Komisja.

(3) W przypadku badania przez wojskowo - lekarską komisję rewizyjną przy Dowódcy Okręgu Korpusu zawodowych podoficerów aeronautyki, w skład komisji wchodzi dodatkowo jako członek oficer, wyznaczony na zarządzenie Dowódcy Okręgu Korpusu przez dowódcę pułku lotniczego lub baonu balonowego.

(4) W przypadku badania przez wojskowo - lekarską komisję rewizyjną przy Dowódcy Okręgu Korpusu zawodowych podoficerów marynarki wojennej lub starszych marynarzy zawodowych, w skład komisji wchodzi dodatkowo jako członek oficer, wyznaczony przez dowódcę jednostki macierzystej marynarki wojennej.

§ 6. (1) Wojskowo - lekarskie komisje rewizyjne są zwoływane w miarę potrzeby.

(2) Szczegółowe przepisy, dotyczące trybu postępowania wojskowo - lekarskich komisyj rewizyjnych, wydaje Minister Spraw Wojskowych.

§ 7. Nieszczęśliwe wypadki w czasie lotów służbowych, których następstwem były obrażenia cielesne (art. 53 ust. 2), stwierdza odnośny dowódca na podstawie przeprowadzonych dochodzeń, które dołącza do aktów wojskowo - lekarskiej komisji rewizyjnej.

§ 8. Po przeprowadzeniu badania i wydaniu orzeczenia, przewodniczący wojskowo - lekarskiej komisji rewizyjnej zawiadamia badanego ustnie o treści orzeczenia.

§ 9. (1) Orzeczenia wojskowo - lekarskich komisyj rewizyjnych, o ile chodzi o ocenę stopnia zdolności fizycznej i psychicznej do służby wojskowej (art. 9, 11, 47, 53 ust. 2 i 3, art. 99 i 102), ocenę stopnia utraty zdolności do pracy zarobkowej, w przypadkach wskazanych w art. 11, 12 i 54, oraz potrzebę szczególnej opieki lub stałej opieki innych osób w myśl art. 55 i 56, wymagają dla swej ważności zatwierdzenia przez właściwego przełożonego.

(2) Akta rewizyjne przedstawia właściwemu przełożonemu do zatwierdzenia — Szef Departamentu Zdrowia Ministerstwa Spraw Wojskowych lub Szef Sanitarny odnośnego dowództwa.

(3) Orzeczenie wojskowo - lekarskiej komisji rewizyjnej w części zatwierdzonej przez właściwego przełożonego jest ostateczne.

§ 10. (1) Właściwym przełożonym do zatwierdzenia orzeczenia jest:

a) dla zawodowych oficerów — Minister Spraw Wojskowych,

b) dla zawodowych podoficerów, z wyjątkiem wymienionych pod lit. c) i d) — Dowódca Okręgu Korpusu,

c) dla zawodowych podoficerów, pełniących służbę w Korpusie Ochrony Pogranicza — Dowódca Korpusu Ochrony Pogranicza,

d) dla zawodowych podoficerów i starszych marynarzy, pełniących służbę w formacjach marynarki wojennej — Szef Kierownictwa Marynarki Wojennej.

(2) Przełożony, wymieniony w ust. (1), może zarządzić ponowne zbadanie zawodowego wojskowego przez wojskowo - lekarską komisję rewizyjną w innym składzie członków.

§ 11. (1) Orzeczenie wojskowo-lekarskiej komisji rewizyjnej, zatwierdzone przez przełożonego, wymienionego w § 10, stanowi podstawę do decyzji dla tej władzy, która jest właściwą do przenoszenia wojskowych zawodowych w stan spoczynku.

(2) Odpis orzeczenia doręcza się interesowanemu wojskowemu zawodowemu po zatwierdzeniu orzeczenia, z pouczeniem o przysługującym mu środku odwoławczym i terminie jego wniesienia oraz z wymienieniem władzy, do której powinien on być wniesiony.

§ 12. Od orzeczenia wojskowo - lekarskiej komisji rewizyjnej służy wojskowemu zawodowemu prawo odwołania się do wojskowo - lekarskiej komisji odwoławczej w razie, gdy komisja rewizyjna nie stwierdziła związku przyczynowego pomiędzy wypadkiem, przewidzianym w art. 9 ust. 2 pkt. 2, a służbą wojskową lub związku przyczynowego pomiędzy obrażeniami cielesnemi, o których mowa w art. 53 ust. 2, a niezdolnością do służby w powietrzu.

§ 13. (1) Odwołanie należy wnieść na ręce przewodniczącego właściwej komisji odwoławczej (§ 14) w terminie dni 30 od dnia doręczenia orzeczenia.

(2) Jeśli niedotrzymanie powyższego terminu nastąpiło spowodu przeszkód nie do przezwyciężenia, interesowany może prosić o przywrócenie terminu, dołączając do tej prośby odwołanie. Powyższa prośba wraz z odwołaniem powinna być wniesiona najpóźniej w ciągu 7 dni po ustaniu przeszkody do władzy wskazanej w ust. (1).

(3) Prośby o przywrócenie terminu rozstrzyga komisja odwoławcza, która w razie uwzględnienia prośby rozpatruje również i odwołanie.

§ 14. Właściwemi do rozpatrywania i rozstrzygania odwołań są następujące komisje odwoławcze:

a) komisja odwoławcza przy Ministrze Spraw Wojskowych — jeżeli chodzi o odwołanie od orzeczeń, wydanych przez wojskowo - lekarską komisję rewizyjną przy Ministrze Spraw Wojskowych,

b) komisja odwoławcza przy Dowódcy Okręgu Korpusu — jeżeli chodzi o odwołania od orzeczeń wydanych przez wojskowo - lekarską komisję rewizyjną przy Dowódcy Okręgu Korpusu,

c) komisja odwoławcza przy Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza — jeżeli chodzi o odwołania od orzeczeń, wydanych przez wojskowo - lekarską komisję rewizyjną przy Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza,

d) komisja odwoławcza przy Szefie Kierownictwa Marynarki Wojennej — jeżeli chodzi o odwołania od orzeczeń, wydanych przez wojskowo - lekarską komisję rewizyjną przy Dowódcy Floty.

§ 15. (1) W skład komisji odwoławczej przy Ministrze Spraw Wojskowych wchodzą:

a) jako przewodniczący — oficer sztabowy korpusu sądowego w stopniu pułkownika lub jego zastępca w stopniu pułkownika lub podpułkownika, tudzież jako członkowie:

b) przedstawiciel Ministra Skarbu,

c) oficer sztabowy będący lekarzem wojskowym, lub ich zastępcy.

(2) Przewodniczącego oraz wojskowego członka komisji i ich zastępców wyznacza Minister Spraw Wojskowych, a przedstawiciela Ministra Skarbu i jego zastępcę — Minister Skarbu. Przewodniczący, członkowie komisji i ich zastępcy są wyznaczani do odwołania.

§ 16. (1) W skład komisyj odwoławczych przy Dowódcy Okręgu Korpusu wchodzą:

a) jako przewodniczący — oficer sztabowy korpusu sądowego lub jego zastępca, tudzież jako członkowie:

b) przedstawiciel właściwej izby skarbowej,

c) oficer sztabowy będący lekarzem wojskowym, lub ich zastępcy.

(2) Przewodniczącego oraz wojskowego członka komisyj i ich zastępców wyznacza Dowódca Okręgu Korpusu, przedstawiciela izby skarbowej i jego zastępcę — dyrektor właściwej izby skarbowej. Przewodniczący, członkowie komisji i ich zastępcy są wyznaczeni do odwołania.

§ 17. (1) W skład komisji odwoławczej przy Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza wchodzą:

a) jako przewodniczący — oficer sztabowy korpusu sądowego lub jego zastępca, tudzież jako członkowie:

b) przedstawiciel Izby Skarbowej Grodzkiej w Warszawie,

c) oficer sztabowy, będący lekarzem wojskowym, lub ich zastępcy.

(2) Przewodniczącego, członków komisji i ich zastępców wyznaczają: przewodniczącego i jego zastępcę — Dowódca Korpusu Ochrony Pogranicza w porozumieniu z Szefem Departamentu Sprawiedliwości Ministerstwa Spraw Wojskowych, członka komisji, będącego lekarzem wojskowym i jego zastępcę— Dowódca Korpusu Ochrony Pogranicza, przedstawiciela Izby Skarbowej i jego zastępcę — Dyrektor Izby Skarbowej Grodzkiej w Warszawie. Przewodniczący, członkowie komisji i ich zastępcy są wyznaczani do odwołania.

§ 18. (1) W skład komisji odwoławczej przy Szefie Kierownictwa Marynarki Wojennej wchodzą:

a) jako przewodniczący — oficer sztabowy korpusu sądowego lub jego zastępca, tudzież jako członkowie:

b) przedstawiciel Izby Skarbowej Grodzkiej w Warszawie,

c) oficer sztabowy, będący lekarzem wojskowym, lub ich zastępcy.

(2) Przewodniczącego, członków komisji i ich zastępców wyznaczają: przewodniczącego i jego zastępcę — Szef Kierownictwa Marynarki Wojennej w porozumieniu z Szefem Departamentu Sprawiedliwości Ministerstwa Spraw Wojskowych, członka komisji, będącego lekarzem wojskowym i jego zastępcę — Szef Kierownictwa Marynarki Wojennej, przedstawiciela Izby Skarbowej i jego zastępcę — Dyrektor Izby Skarbowej Grodzkiej w Warszawie. Przewodniczący, członkowie komisji i ich zastępcy są wyznaczani do odwołania.

§ 19. W skład komisyj odwoławczych nie mogą wchodzić osoby, które brały udział w wydawaniu lub zatwierdzaniu zaskarżonego orzeczenia.

§ 20. (1) Komisje odwoławcze są zwoływane w miarę potrzeby.

(2) Szczegółowe przepisy, dotyczące trybu postępowania komisyj odwoławczych, wydaje Minister Spraw Wojskowych.

§ 21. Odpis orzeczenia komisji odwoławczej doręcza się badanemu.

§ 22. Minister Spraw Wojskowych może w trybie nadzoru uchylić orzeczenie wojskowo-lekarskiej komisji rewizyjnej lub komisji odwoławczej.

§ 23. Dla określania wysokości procentu utraty zdolności zarobkowej służy załącznik do rozporządzenia niniejszego.

§ 24. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych.

§ 25. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Z dniem tym traci moc, w stosunku do zawodowych wojskowych, rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 marca 1931 r. o ustanowieniu komisyj lekarskich dla funkcjonarjuszów państwowych oraz wojskowo-lekarskich dla zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 302).

(3) Wymienione w ust. (2) rozporządzenie Rady Ministrów stosuje się jednak do spraw wszczętych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego.

Prezes Rady Ministrów:

Marjan Zyndram - Kościałkowski

Minister Spraw Wojskowych: *Kasprzycki*

(Przedruk bez załącznika z Dz. U. R. P. z dnia 5 marca 1936 r. Nr. 17, poz. 151).

201.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 lutego 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o obniżeniu ceł wywozowych na niektóre artykuły gdańskiego przemysłu, gdańskich rękodzieł oraz gdańskiego rolnictwa.

Na podstawie art. 13 ust. 5 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) oraz § 3 ustęp 2 umowy między Rzecząpospolitą Polską a Wolnem Miastem Gdańskiem o zastosowaniu ceł wywozowych, podpisanej w Gdańsku dnia 12 sierpnia 1925 r. (Dz. U. R. P. z 1929 r. Nr. 14, poz. 123) a zatwierdzonej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 81) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustala się następującą listę kontyngentową, na której podstawie w czasie od 1 kwietnia 1935 r. do 31 marca 1936 r. włącznie wytwory gdańskiego przemysłu, gdańskich rękodzieł oraz gdańskiego rolnictwa mogą być wywiezione zagranicę w ilościach i według ulgowych stawek w liście tej podanych.

Pozycja taryfy celnej wywozowej Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 96 poz. 873	Nazwa towaru	Kontyngent za czas od 1.IV.35 r. do 31.III 1936 r	Ulgowa stawka celna
2 p. 3	Żużle, zendra, popioły zawierające ołów w ilości 3% i wyżej	30 tonn	bez cła
2 p. 4	zawierające miedź w ilości od 1% do 35% . .	80 tonn	" "
2 p. 5	zawierające cynę w ilości 1% i wyżej . . .	40 tonn	" "
4 p. 2	Miedź: wiórki, opiłki, złomki, miedź cementowa w proszku i brykietach	25 tonn	" "
5 p. 2	Aluminjum: wiórki, opiłki, złomki	2.8 tonn	10 złotych
7 p. 2	Nikiel: wiórki, opiłki, złomki	0.2 tonn	10 "
	Mosiądz, tombak, spiż, bronz fosforowy, miedź fosforowa, argentyn (nowe srebro):		
8 z p. 1	Miedź fosforowa w gąskach, blokach i płytach lanych	190 tonn	bez cła
8 z p. 1	inne stopy w gąskach, blokach i płytach lanych .	15 tonn	10 złotych
8 p. 2	wiórki, opiłki i złomki	20 tonn	10 "
9	cyna (odpadki staniolu)	7 tonn	50 "
20 i 21 p. 1	Trzoda chlewna żywa i bita w sztukach całych .	1026 sztuk	bez cła
22	Gęsi domowe żywe	200 sztuk	" "
23	Gęsi domowe bite, świeże chłodzone lub mrożone .	2000 sztuk	" "
32	Pierze wszelkie	3 tonny	" "
34	Włosie i odpadki włosia wszelkie	1.9 tonn	" "
z poz. 35	Sierść królicza	39.2 tonn	" "
z poz. 35	Sierść wszelka inna	0.8 tonn	" "
36	Szczecina i odpadki szczeciny — wszelkie . . .	14 tonn	" "
38	Kości surowe mielone i niemielone	350 tonn	1.50 złotych

§ 2. Wymienione w § 1 niniejszego rozporządzenia ilości artykułów mogą być wywiezione zagranicę z zachowaniem powyższych warunków jedynie na podstawie świadectwa pochodzenia wystawionego według wzoru zamieszczonego poniżej.

Świadectwa takie, wystawiane przez Izbę Przemysłowo-Handlową lub Izbę Rękodzielniczą W. M. Gdańska, powinny być uwzględniane przez wszystkie urzędy celne.

Rozdziału ustanowionych kontyngentów dokonywa Gdański Urząd Handlu Zagranicznego.

§ 3. Kontrolę wywozu uskuteczniają urzędy celne według ogólnych zasad.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 3 marca 1936 r. Nr. 16, poz. 149).

Wzór do § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 lutego 1936 r. (poz. 201).

Świadectwo pochodzenia

ważne dla zastosowania ulg celnych w dziedzinie ceł wywozowych.

Niniejszem zaświadcza się, że wymienione poniżej przez . . . . do wywozu zgłoszone towary . . . . są wytworem gdańskiego przemysłu, gdańskich rękodzieł, gdańskiego rolnictwa.

Zaświadczenie to jest ważne na przeciąg trzech (3) miesięcy od daty wystawienia.

Gdańsk, dnia . . . . . 193 . . . r.

L. S.

(oznaczenie wystawiającej instytucji).

202.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 lutego 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie wykonania art. 27 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych.

Na podstawie art. 27 ustęp 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 846) zarządzam co następuje:

§ 1. Przekazanie komunalnemu funduszowi pożyczkowo-zapomogowemu wzajemnych sald należności Skarbu Państwa i związków samorządowych, ustalonych w wyniku rozrachunku pomiędzy Skarbem Państwa a związkami samorządowemi, przeprowadzonego na dzień 31 marca 1933 r., nastąpi na podstawie kart likwidacyjnych, sporządzonych dla poszczególnych związków samorządowych.

§ 2. Karty likwidacyjne obejmą wyniki rozrachunkowe (ostateczne salda) należności niespornych, uwidocznione w protokółach Komisyj Rozrachunkowych przy Izbach Skarbowych z rozrachunku, przeprowadzonego pomiędzy Skarbem Państwa a związkami samorządowemi na dzień 31 marca 1933 r. na podstawie instrukcji Ministra Skarbu, wydanej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 21 kwietnia 1933 r. (Monitor Polski z dnia 20 maja 1933 r. Nr. 116, poz. 154).

§ 3. Karty likwidacyjne zostaną oznaczone dużemi literami A i B.

a) Karty likwidacyjne A obejmą salda A t. j. należności, przypadające w wyniku rozrachunku Skarbowi Państwa od związków samorządowych.
Salda te, po wyłączeniu z nich roszczeń Skarbu Państwa do związków samorządowych z tytułu należności osób trzecich (ustęp 2 art. 27 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych), przejmie komunalny fundusz pożyczkowo-zapomogowy od Skarbu Państwa, jako wierzytelność tegoż funduszu do związków samorządowych.
b) Karty likwidacyjne B obejmą salda B t. j. należności, przypadające w wyniku rozrachunku związkom samorządowym od Skarbu Państwa.
Salda te, stanowiące dług rozrachunkowy Skarbu Państwa wobec związków samorządowych, przejmie od Skarbu Państwa komunalny fundusz pożyczkowo-zapomogowy, jako dług tegoż funduszu wobec związków samorządowych.

§ 4. Przejęty przez komunalny fundusz pożyczkowo-zapomogowy, na podstawie art. 27 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych, według karty likwidacyjnej B dług Skarbu Państwa wobec związków samorządowych — komunalny fundusz pożyczkowo-zapomogowy regulować będzie związkom samorządowym według zasad, które ustali Komisja, wymieniona w § 4 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 września 1927 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie utworzenia komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 783).

§ 5. Należności, przypadające Skarbowi Państwa od związków samorządowych, przejęte przez komunalny fundusz pożyczkowo-zapomogowy według karty likwidacyjnej A, związki samorządowe regulować będą komunalnemu funduszowi pożyczkowo-zapomogowemu. Na żądanie komisji, o której mowa w § 4 niniejszego rozporządzenia, związki samorządowe wystawią zobowiązania dłużne. Przejęte przez komunalny fundusz pożyczkowo-zapomogowy od Skarbu Państwa wierzytelności w stosunku do związków samorządowych będą traktowane na tych samych warunkach co i pożyczki, udzielane z komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego.

§ 6. Przejęte od Skarbu Państwa na podstawie kart likwidacyjnych zarówno wierzytelności jak i długi rozrachunkowe, komunalny fundusz pożyczkowo-zapomogowy włączy do masy swoich wierzytelności i długów.

§ 7. Z wpłat gotówkowych, dokonanych przez związki samorządowe celem wyrównania salda rozrachunkowego do sum obrotowych Skarbu Państwa na rachunek pod nazwą „Rozrachunek pomiędzy Skarbem Państwa a związkami komunalnemi" — przekazane zostaną odpowiednie kwoty:

a) Skarbowi Państwa na pokrycie wyłączonych z salda A danego związku samorządowego roszczeń Skarbu Państwa z tytułu należności osób trzecich,
b) komunalnemu funduszowi pożyczkowo-zapomogowemu na pokrycie przypadającej mu od danego związku samorządowego należności z tytułu przejętego salda rozrachunkowego.

§ 8. Z wpłat gotówkowych, dokonanych przez Skarb Państwa na wymieniony w § 7 rachunek w sumach obrotowych na wyrównanie salda rozrachunkowego, przypadającego związkowi samorządowemu, zaliczy się komunalnemu funduszowi pożyczkowo-zapomogowemu na przejęty od Skarbu Państwa dług wobec danego związku samorządowego kwotę, która została już z tego rachunku związkowi samorządowemu wypłacona.

§ 9. Koszty, związane z opracowaniem kart likwidacyjnych, wykazów rozrachunkowych i t. p. czynności, wynikających z wykonania art. 27 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych, obciążą komunalny fundusz pożyczkowo-zapomogowy w wysokości, ustalonej przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 9 marca 1936 r. Nr. 18, poz. 155).

203.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 3 marca 1936 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84 poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. Przy przywozie niżej wymienionych towarów pobiera się, za pozwoleniem Ministra Skarbu, cło zniżone w następującej wysokości:

Pozycja taryfy celnej przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone od 100 kg w zł
24 z p. 4.	Nasiona soi, zgłoszone do odprawy celnej ostatecznej w okresie do dnia 30 kwietnia 1936 r. — do przerobu na olej do konserw rybnych	2.—
229 p. 2.	Mace, zgłoszone do odprawy celnej ostatecznej w okresie do dnia 14 kwietnia 1936 r.	40.—

§ 2. (1) Gdyby towar wymieniony w § 1 został odprawiony ostatecznie za cłem normalnem przed złożeniem przez stronę podania o wydanie pozwolenia na zastosowanie cła zniżonego, Minister Skarbu może następnie wydać takie pozwolenie i zarządzić zwrot różnicy pomiędzy należnościami celnemi pobranemi a przypadającemi na zasadzie rozporządzenia niniejszego, jeżeli:

a) tożsamość towaru została przed wydaniem do wolnego obrotu ustalona w sposób określony przepisami wykonawczemi do prawa celnego,

b) strona złoży podanie o zastosowanie do odprawionego towaru cła zniżonego oraz o zwrot wspomnianej wyżej różnicy należności celnych; podanie takie powinno być złożone w ciągu 30 dni od ostatecznego ustalenia wyniku rewizji przez urząd celny lub, w razie wniesienia zażalenia, od doręczenia stronie orzeczenia ostatecznego w administracyjnym toku instancyj.

(2) W przypadkach, gdy przed ostateczną odprawą celną towaru wymienionego w § 1 strona złożyła podanie o wydanie pozwolenia na zastosowanie cła zniżonego, lecz towar został odprawiony ostatecznie przed wydaniem tego pozwolenia, Minister Skarbu może zarządzić zwrot różnicy pomiędzy należnościami celnemi pobranemi a przypadającemi na zasadzie rozporządzenia niniejszego, jeżeli tożsamość towaru została przed wydaniem do wolnego obrotu ustalona w sposób określony przepisami wykonawczemi do prawa celnego i strona złoży podanie o zwrot różnicy w ciągu 30 dni od daty wydania pozwolenia.

(3) Podania wymienione w ustępie 1 i 2 paragrafu niniejszego strona powinna złożyć wraz z kwitem celnym w urzędzie celnym, który dokonał odprawy ostatecznej. Urząd celny prześle otrzymane podanie do decyzji Ministerstwa Skarbu wraz ze sprawozdaniem i dowodami, stwierdzającemi tożsamość towaru.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 9 marca 1936 r. Nr. 18, poz. 156).

204.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 2 marca 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianie rozporządzenia z dnia 30 maja 1933 r. w sprawie emisji I-ej serji 3% państwowej renty ziemskiej.

Na podstawie części 3 art. 34 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 30 maja 1933 r. w sprawie emisji I-ej serji 3% państwowej renty ziemskiej (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 337) przepis § 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 1. Na cele, przewidziane w ustawie z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1) oraz w art. 1 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o wynagrodzeniu za nieruchomości ziemskie, przejęte na własność Państwa z mocy ustawy z dnia 17 grudnia 1920 r. o przejęciu na własność Państwa ziemi w niektórych powiatach Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 277) i w art. 99 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 5, poz. 59), wypuszcza się I serję 3% państwowej renty ziemskiej w złotych w złocie na sumę 50.000.000 złotych w złocie".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 14 marca 1936 r. Nr. 19, poz. 163).

205.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 3 marca 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu o ustanowieniu opłaty specjalnej na cele, związane z gospodarką cukrową.

Na podstawie art. 15 ust. 1 pkt. c) i ust. 2 oraz art. 16 i 21 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 548) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanawia się na cele, związane z gospodarką cukrową, opłatę specjalną w wysokości 2 zł od każdych 100 kg cukru, wypuszczanego z cukrowni za opłatą podatku spożywczego.

§ 2. 1) Do uiszczania tej opłaty obowiązani są przedsiębiorcy cukrowni.

2) Opłata płatna jest równocześnie z podatkiem spożywczym.

3) Kwoty, uiszczane tytułem opłaty, mają być wpłacane na rachunek „Funduszu Opłaty Specjalnej na cele gospodarki cukrowej" do urzędu lub instytucji, wskazanej w drodze zarządzeń, wydawanych przez Ministra Skarbu, przyczem cukrownie powinny przesyłać temu urzędowi (instytucji) wykazy dziennych obrotów cukrem, podlegającym opłacie, sporządzone według załączonego wzoru i poświadczone przez urzędnika kontroli skarbowej, nadzorującego cukrownię.

§ 3. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu ustala w drodze zarządzenia regulamin funduszu, o którym mowa w § 2, określający: a) zarząd funduszem, b) warunki i zasady korzystania z niego, c) przepisy o zarządzaniu funduszem i prowadzeniu jego rachunkowości.

§ 4. O zarządzeniach, o których mowa w §§ 2 i 3, oraz o zmianach tych zarządzeń cukrownie będą zawiadamiane pisemnie przez Ministerstwo Skarbu.

§ 5. Kwoty, uiszczane tytułem opłaty, o której mowa w § 1, nie mogą być doliczane do ceny cukru, określanej na podstawie art. 15 ust. 1 pkt. a) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 548).

§ 6. Opłaty, o których mowa w § 1, nieuiszczone w terminie, będą ściągane przez władze skarbowe w trybie, przewidzianym dla podatków państwowych.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 marca 1936 r. Nr. 20, poz. 168).

Załącznik do § 4 rozp. Min. Skarbu z dn. 3 marca 1936 r. (poz. 205).

Cukrownia (nazwa)

Nr. .... (kolejny numer wykazu w danym okresie kampanijnym).

Data	Nr. Nr. świadectw przewozowych	Ilość cukru, wywiezionego z cukrowni do wolnego obrotu za opłatą podatku spożywczego	Przypadającą opłatę na Fundusz Opłaty Specjalnej		UWAGI
			w kwocie zł	uiszczono (data i sposób zapłaty)	

Zgodność z księgami i dokumentami cukrowni potwierdza się.

dnia .... 1936 r.

Pieczęć i podpis urzędnika skarbowego nadzorującego cukrownię.

dnia .... 1936 r.

(Podpis przedsiębiorcy cukrowni)

206.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 3 marca 1936 r.

o zmianie taryfy na wyroby tytoniowe.

Na podstawie art. 8 i 17 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 240), w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 617) zarządzam co następuje:

§ 1. W cenniku, załączonym do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 grudnia 1932 r. o ustaleniu taryfy na wyroby tytoniowe (Dz. U. R. P. Nr. 119, poz. 978), wprowadza się zmiany następujące:

1) w punkcie I 2 b) 1) po wyrazie „Wisła" dodaje się przecinek i wyraz „Zuch";

2) w punkcie I 2 b) 2) w brzmieniu, ustalonem w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 21 lutego 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 71), po wyrazie „Wanda" dodaje się przecinek i wyraz „Nasze".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 14 marca 1936 r. Nr. 19, poz. 164).

207.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 lutego 1936 r.,

w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o warunkach udzielania pozwoleń Ministra Skarbu na zastosowanie ceł zniżonych przy przywozie z zagranicy niewyrabianych w kraju maszyn i aparatów, półfabrykatów oraz gotowych części, sprowadzanych przez przemysł wyrobu samochodów i podwozi samochodowych.

Na podstawie § 18 ust. 1 pkt. a) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 9 października 1934 r., zawierającego przepisy wykonawcze do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 820), komunikuje się, co następuje:

§ 1. Pozwolenia Ministra Skarbu na zastosowanie do niewyrabianych w kraju maszyn i aparatów, półfabrykatów oraz gotowych części, sprowadzanych przez przemysł wyrobu samochodów i podwozi samochodowych, ceł zniżonych, przewidzianych dla tych towarów w rozporządzeniach, wydawanych na podstawie art. 23 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610), będą wydawane tym przedsiębiorstwom wyrobu samochodów oraz podwozi samochodowych, które:

a) posiadają koncesję, wydaną na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 lipca 1935 r. w sprawie koncesjonowania przemysłu wyrobu samochodów oraz podwozi samochodowych (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 361) oraz na podstawie rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 28 września 1935 r. o udzielaniu koncesji na przemysł wyrobu samochodów oraz podwozi samochodowych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 495).

b) na podstawie poprzednio uzyskanych uprawnień do prowadzenia przemysłu wyrobu samochodów oraz podwozi samochodowych w rozumieniu § 2, wymienionego pod pkt. a) rozporządzenia Rady Ministrów, zostały zarejestrowane w myśl rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 28 września 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 495), oraz które zgłosiły Ministrowi Przemysłu i Handlu program swej produkcji do zatwierdzenia i zatwierdzenie to uzyskały.

§ 2. Niezależnie od warunków, przewidzianych w § 1, pozwolenia Ministra Skarbu na zastosowanie ceł zniżonych będą wydawane:

a) przy przywozie gotowych części samochodowych — tylko w przypadkach, gdy części te nie są wyrabiane w kraju i zgodnie z programem produkcyjnym przedsiębiorstwa, zatwierdzonym przez Ministra Przemysłu i Handlu,

b) przy przywozie półfabrykatów — tylko w przypadkach, gdy półfabrykaty te nie są wyrabiane w kraju lub też produkcja ich w kraju nie stoi na odpowiednim poziomie.

Okoliczność, że dany towar nie jest produkowany w kraju lub że produkcja jego nie stoi na odpowiednim poziomie, będzie ustalał Minister Przemysłu i Handlu.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 5 marca 1936 r. Nr. 54, poz. 106).

208.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 2 marca 1936 r.

w sprawie umorzenia 7% Pożyczki Kolejowej.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie § 2 rozporządzenia Ministrów Skarbu i Komunikacji z dnia 20 maja 1932 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o uregulowaniu zobowiązań Państwa Polskiego z tytułu przejęcia kolei

Lwów — Granica Państwa pod Śniatyniem-Załuczem (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 426) zostały umorzone w dniu 2 marca 1936 r., zgodnie z planem umorzenia, ustalonym w załączniku do rozporządzenia Ministrów Skarbu i Komunikacji z dnia 24 sierpnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 679), w drodze wykupu obligacji 7% Pożyczki Kolejowej, oznaczone następującemi numerami emisyjnemi:

Nr. Nr. 1621 do 1630
Nr. Nr. 4968 „ 4984
Nr. Nr. 4986 „ 5062
Nr. Nr. 10669 „ 10682
Nr. Nr. 17558 „ 17596
Nr. Nr. 17616 „ 17634

Ogółem 176 sztuk, każda wartości nominalnej 500 zł w złocie, na ogólną sumę nominalną 88.000 zł w złocie.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr. Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 7 marca 1936 r. Nr. 56, poz. 109).

209.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 2 marca 1936 r.

w sprawie wylosowanych Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o funduszu Inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 636) i § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. o wypuszczeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 694) zostały w drodze losowania, w okresie czasu od 6 do 27 lutego 1936 r., umorzone we wszystkich dziesięciu serjach, wypuszczonych na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu, następujące numery Bonów Funduszu Inwestycyjnego:

Nr.Nr.	Data wylos.	Nr.Nr.	Data wylos.
1044	20.II. 1936 r.	18375	13.II. 1936 r.
2376	20.II. „	19140	13.II. „
3555	27.II. „	24152	20.II. „
3831	20.II. „	24964	27.II. „
4650	20.II. „	25391	27.II. „
5416	27.II. „	29033	6.II. „
7791	20.II „	29329	13.II. „
8219	20.II. „	29790	13.II. „
11931	6.II. „	33083	27.II. „
12652	13.II. „	33147	6.II. „
14261	6.II. „	33352	27.II. „
16394	6.II. „	34654	6.II. „
16858	13.II. „	34768	13.II. „
17681	27.II. „	38816	6.II. „

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr. Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 12 marca 1936 r. Nr. 60, poz. 119).

210.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 9 marca 1936 r.

w sprawie wylosowanych w dniu 2 marca 1936 r. premij do obligacyj 4% Premjowej Pożyczki Dolarowej serji III.

Urząd Długów Państwa podaje do wiadomości numery obligacyj 4% Premjowej Pożyczki Dolarowej serji III, na które padły wygrane w dniu 2 marca 1936 r.

po 40.000 dol.

1054950

po 8.000 dol.

551082

po 3.000 dol.

661393, 1294514, 1319026

po 1.000 dol.

615790 622170 624623 1179668 1329233

po 500 dol.

128622	251566	444197	962804	1170355
133383	263573	874705	1146789	1172707

po 100 dol.

17692	439841	818628	984324	1251571
22794	477194	825461	988912	1263851
45479	539161	839194	1002959	1273112
110164	560685	843882	1025624	1275942
158162	622596	854535	1044734	1350117
164069	642475	864838	1081108	1359889
186684	647291	865003	1107768	1382073
201753	665619	865519	1112107	1392347
226269	668494	877394	1140405	1432432
254371	687660	895389	1146339	1435959
269689	688361	896717	1150869	1444081
332963	693827	905880	1152276	1460885
346668	698334	913275	1171684	1468542
397696	759356	931727	1200933	1477335
401340	791940	950219	1219596	1483891
430078	796673	962667	1251083	1488593

Ogółem wylosowano 100 premij na sumę 75.000 dolarów.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr. Jakubowski.*

211.

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO RADY SPÓŁDZIELCZEJ

z dnia 14 marca 1936 r.

o utraceniu przez rewidentów prawa do przeprowadzania rewizji spółdzielni.

Na podstawie § 15 ust. 2 i 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 26 września 1934 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o organizacji Rady Spółdzielczej (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 817) ogłaszam, że prawo rewizji utracili rewidenci:

W Związku Spółdzielni Rolniczych i Zarobkowo-Gospodarczych R. P. w Warszawie.

1. dr. Amrogowicz Stanisław (zatw. lista Nr. 8 Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 12 z 1935 r.),
2. Kropacz Jan (zatw. lista Nr. 8 Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 12 z 1935 r.),
3. dr. Marszałek Jan (zatw. lista Nr. 8 Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 12 z 1935 r.).

W Związku Rewizyjnym Spółdzielni Wojskowych w Warszawie.

1. Kosiba Piotr (zatw. lista Nr. 1 — Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 31 z 1934 r.),
2. Mazurek Jan (zatw. lista Nr. 10 — Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 29 z 1935 r.).

W Radzie Spółdzielczej.

1. Leniarski Wacław (zatw. lista Nr. 3 — Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 33 z 1934 r.),
2. Malinowski Włodzimierz (zatw. lista Nr. 3 — Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 33 z 1934 r.).

Przewodniczący:
(—) K. Pomijalski.

212.

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO RADY SPÓŁDZIELCZEJ

z dnia 14 marca 1936 r.

o zatwierdzeniu prawa rewidentów do przeprowadzania rewizji w spółdzielniach.

Lista 11.

Na podstawie art. 61 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 495 z 1934 r.) oraz § 15 ust. 4 rozporządzenia Ministra Skarbu, wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o organizacji Rady Spółdzielczej (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 817 z 1934 r.), ogłaszam listę rewidentów, którym zatwierdzam prawo do przeprowadzania rewizji spółdzielni w następujących związkach:

W Związku Spółdzielni Rolniczych i Zarobkowo-Gospodarczych R. P. w Warszawie.

1. Antonowicz Piotr,
2. Borowski Czesław,
3. Inż. Kociuba Piotr,
4. Łabuński Zygmunt,
5. Małeć Eustachy,
6. Mucha Bolesław,
7. Ruszczyński Feliks Wacław,
8. Simiński Stefan,
9. Warzecha Adam.

W Związku Spółdzielni i Zrzeszeń Pracowniczych R. P. w Warszawie.

1. Rząsa Franciszek.

W Związku Rewizyjnym Spółdzielni Ukraińskich we Lwowie.

1. Huryk Jan,
2. Kmetyk Włodzimierz,
3. Kryształ Michał,
4. dr. inż. Panczenko Piotr,
5. inż. Zybenko Aleksander.

Przewodniczący:
(—) K. Pomijalski.

213.

WYKŁADNIA

ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404);

r. w. s.—rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842).

Nr. 444: (art. 140, 147 i 154). Wykładnia Nr. 167, ogłoszona w numerze 22 Dziennika Urzędowego z r. 1928, zostaje zastąpiona tekstem następującym:

Przewidziane w art. 32 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716) zawiadomienie o zmianie co do osoby przedsiębiorcy lub co do miejsca wykonywania przedsiębiorstwa jest wolne od opłaty stemplowej: na mocy art. 142 pkt. 1 u. o. s. Adnotacja o takiej zmianie, umieszczona na świadectwie przemysłowem jest wolna od opłaty stemplowej: na mocy art. 160 pkt. 1 u. o. s.

Podanie, przewidziane w art. 35 ustawy o państwowym podatku przemysłowym w brzmieniu art. 1 pkt. 5 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15) o wydanie zaświadczenia, stwierdzającego, że na prowadzone przedsiębiorstwa (zajęcie, skład) zostało nabyte świadectwo przemysłowe (karta rejestracyjna), podlega w myśl art. 140 i 147 u. o. s. opłacie

stemplowej w wysokości 3 zł oraz po 50 gr od każdego załącznika. Wymienione zaświadczenie zaś podlega opłacie stemplowej w wysokości 5 zł w myśl art. 154 u. o. s. (L. D. V. 38504/4/35).

214.

WYKŁADNIA

ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404);

r. w. s.—rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842).

Nr. 445: (art. 105 i 114). Najwyższy Trybunał Administracyjny wyrokiem z dnia 16 października 1935 r. L. Rej. 8885/33 (Zbiór wyroków N. T. A. Nr. 1109.S) ustalił tezę następującą: „Wartość pożyczki miejskiego Towarzystwa Kredytowego, przyjętej do zapłaty przez nabywcę nieruchomości, określa się do wymiaru opłaty stemplowej od przeniesienia własności tejże nieruchomości w jej wartości nominalnej". Teza ta jest zgodna z konkluzją wykładni Nr. 401 (ogłoszonej w N-rze 6 Dziennika Urzędowego z r. 1934). (L. D. V. 45040/5/36).

215.

WYKŁADNIA

ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404);

r. w. s.—rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842).

Nr. 446: (art. 42). Wymierzenie podwyżki stemplowej z powodu uiszczenia opłaty w sposób nieprawidłowy nie może nastąpić, jeżeli strona jeszcze przed upływem terminu płatności, w szczególności przewidzianego w artykule 20 lub 21 u. o. s., przedstawiła urzędowi skarbowemu pismo, od którego uiszczono opłatę stemplową w sposób nieprawidłowy. Urząd skarbowy skasuje znaczki stemplowe (§ 39 zdanie drugie r. w. s.) także wówczas, jeżeli już je skasowała strona w sposób nieprawidłowy.

Skoro bowiem w przypadku takim uiszczenie nieprawidłowe nastąpiło w czasie, gdy opłata stemplowa nie była jeszcze płatna, więc nie może być strona traktowana gorzej niż byłaby gdyby do chwili przedstawienia pisma urzędowi skarbowemu nic nie uiściła na poczet opłaty stemplowej. Przytem przepisy o sposobie uiszczenia (w szczególności art. 23 u. o. s., dopuszczający skasowanie prywatne znaczków stemplowych w sposób ściśle określony) mają na celu zapewnić uiszczenie w przepisanym terminie i utrudnić zajmowanie stanowiska wyczekującego do czasu, gdy z pisma, podlegającego opłacie stemplowej, ma być zrobiony użytek. Wobec tego zastosowanie tych przepisów staje się bezcelowe, gdy strona jeszcze przed upływem terminu płatności życzy sobie urzędowego skontrolowania wymiaru, który sama dokonała.

Ustęp przedostatni okólnika z dn. 17 stycznia 1928 r. (Dz. Urz. Nr. 4, poz. 45), ma być stosowany tylko wówczas, gdy odbiorca pisma przedstawił je urzędowi skarbowemu po upływie terminu płatności.

216.

OKÓLNIK T. 28 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 lutego 1936 r.

L. D. IV. 3020/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1002 p. 1 i poz. 1008 t. c.).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Ręczne narzędzia rzemieślnicze, przypominające z zewnętrznego wyglądu wiórniki, zaopatrzone u spodu, zamiast żelaz do wiórników, we frezowane pilniki, należy clić według poz. 1008 taryfy celnej, jako narzędzia rzemieślnicze osobno niewymienione, a oddzielnie przywożone pilniki do nich — według poz. 1002 p. 1 taryfy celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 3 marca 1936 r. Nr. 52, poz. 98).

217.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 lutego 1936 r.

L. D. IV. 116/3/36

w sprawie wymiaru cła od używanych samochodów, podwozi i ciągówek.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego Ministerstwo Skarbu wyjaśnia:

W myśl postanowień uwagi do poz. 1136 — 1138 taryfy celnej, jak też postanowień umowy handlowej polsko - angielskiej z dnia 27 lutego 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 380 i 381) podstawą wymiaru cła od wartości przy przywozie samochodów, podwozi i ciągówek jest **cena na nowy samochód, nowe podwozie lub nową ciągówkę** i to bez względu na to, czy sprowadzony samochód, podwozie lub ciągówka są nowe, czy używane.

Gdyby przy odprawie celnej wymienionych przedmiotów, sprowadzonych w stanie używanym, urząd celny miał uzasadnione podejrzenie (np. na podstawie posiadanych katalogów), że cena wskazana w certyfikacie nie jest ceną na nowy tego samego typu samochód, podwozie lub ciągówkę, wówczas nie powinien uznać takiego certyfikatu, jako nieodpowiadającego przepisom wyżej powołanym; w takich wypadkach cło należy wymierzać według poz. 1139 taryfy celnej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 3 marca 1936 r. Nr. 52, poz. 99).

218.

OKÓLNIK T. 35 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 lutego 1936 r.

L. D. IV. 3203/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1056 p. 2, 1051 p. 2 i 1083 Taryfy Celnej).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Zespół maszyn do zamykania puszek metalowych, składający się z właściwej maszyny do zamykania puszek, pompy powietrznej do niej, aparatu do zgęszczonego powietrza, podlega ocleniu według właściwych pozycyj taryfy celnej, a więc maszyna do zamykania puszek — według pozycji 1056 punktu 2 taryfy celnej, pompa tłokowa — według poz. 1051 punktu 2 taryfy celnej, aparat do zgęszczonego powietrza — według pozycji 1083 taryfy celnej.

Sprzeczne z niniejszem wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 3 marca 1936 r. Nr. 52, poz. 100).

219.

OKÓLNIK T. 33 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 lutego 1936 r.

L. D. IV. 2769/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 89 p. 3 lit. b, poz. 200 p. 5, poz. 328 p. 3, poz. 329, poz. 356, poz. 360 p. 2, poz. 375, poz. 490 p. 2, poz. 491).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ustęp 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że niżej wyszczególnione towary podlegają ocleniu jak następuje:

Analyz II (płyn do tępienia szkodników) — firmy Analyz w Kuklenach, poz. 491.

Argentamin (płyn) — firmy Schering - Kahlbaum w Berlinie, poz. 328 p. 3.

Argochrom (proszek) — firmy E. Merck w Darmsztadzie, poz. 328 p. 3.

Asanol — firmy J. Sobeslawsky w Hof — poz. 490 p. 2.

Eufin — firmy C. F. Boehringer et Soehne w Mannheim - Waldhof, poz. 356.

Ferrophytine (granulki niedozowane) — firmy T-wo Przem. Chem. „Ciba" w Bazylei, poz. 360 p. 2.

Mitigal (płyn) — firmy I. G. Farbenindustrie w Leverkusen, poz. 490 p. 2.

Nujol (płyn) — firmy Standard Oil Company w New Jersey, poz. 200 p. 5.

Phytine (płyn) — firmy T-wo Przem. Chem. „Ciba" w Bazylei, poz. 360 p. 2.

Phytine (proszek)—firmy T-wo Przem. Chem. „Ciba" w Bazylei, poz. 360 p. 2.

Reargon (proszek) — firmy „Norgine" w Ujściu n/Łabą, poz. 328 p. 3.

Sanocrysin (proszek w amp.) — firmy Dansk Chemo - Terapeutisk Selskab w Kopenhadze, poz. 329.

The Chambard—firmy „Sicre" w Paryżu, poz. 89 p. 3 lit. b.

Tryparsamide (proszek) — firmy May and Becker w Londynie, poz. 490 p. 2.

Vioform (przysypka) — firmy T-wo Przem. Chem. „Ciba" w Bazylei, poz. 375.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika tracą moc obowiązującą sprzeczne z nim wyjaśnienia.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 4 marca 1936 r. Nr. 53, poz. 103).

220.

OKÓLNIK T. 34 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 lutego 1936 r.

L. D. IV. 3473/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1036, 1085 p. 10, 1061 p. 3, 1064 taryfy celnej).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Wyloty do gazu, nadchodzące oddzielnie, podlegają ocleniu podług pozycji 1036 punktu odpowiedniego taryfy celnej, gdyż stanowią osprzęt wymieniony w powołanej pozycji.

2) Żelazne walce do maszyn drukarskich, obciągnięte gumą, podlegają ocleniu podług pozycji 1085 punktu 10 taryfy celnej, niezależnie od tego, czy guma na walcach jest gładka, czy z wyciśniętemi wzorami.

3) Maszyna do woskowania pluszu (t. zw. „Wachsmaschine") podlega ocleniu podług pozycji 1061 punktu 3 taryfy celnej, narówni z maszynami do gumowania.

4) Maszyna korytkowa do wykańczania welwetów (t. zw. „Muldenfiniermaschine für Velvets") podlega ocleniu podług pozycji 1064 taryfy celnej, jako maszyna włókiennicza osobno niewymieniona.

Sprzeczne z niniejszem wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 4 marca 1936 r. Nr. 53, poz. 104).

221.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 lutego 1936 r.

L. D. IV. 1825/2/36

w sprawie stosowania cła według punktu 1 poz. 512 taryfy celnej do skórek cielęcych, przeznaczonych do obciągania wałków rozciągających przy maszynach przędzalniczych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych I-ej klasy oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie punktu 1 poz. 512 taryfy celnej zarządza się, co następuje:

1) Zezwala się na stosowanie przez urzędy celne 1-ej klasy cła zniżonego, przewidzianego w punkcie 1, poz. 512 taryfy celnej do skórek cielęcych, sprowadzanych do obciągania wałków rozciągających przy maszynach przędzalniczych przez przedsiębiorstwa przemysłowe, które uzyskają z Ministerstwa Przemysłu i Handlu zaświadczenie, stwierdzające, że odprawiana ilość skórek cielęcych odpowiada faktycznemu zapotrzebowaniu tego przedsiębiorstwa na pewien okres czasu i że z uwagi na to do tej ilości skórek powinno być zastosowane cło według punktu 1 poz. 512 taryfy celnej.

2) W celu uzyskania wspomnianego wyżej w punkcie 1 zaświadczenia, przedsiębiorstwo przemysłowe powinno wystąpić z odpowiedniem podaniem do Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Jeśli Ministerstwo Przemysłu i Handlu podanie przedsiębiorstwa uwzględni, prześle zaświadczenie bezpośrednio właściwemu urzędowi celnemu, który na tej podstawie zastosuje przy odprawie celnej skórek cło według punktu 1 poz. 512 taryfy celnej.

3) Odprawiane na podstawie zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu skórki cielęce podlegają kontroli celnej co do zużycia ich w zakładzie firmy wymienionej w zaświadczeniu, do celu wskazanego w punkcie 1 niniejszego okólnika.

4) Kontrolę przeprowadza urząd celny, położony najbliżej zakładu przemysłowego. Jeśli przeprowadzenie kontroli nie należy do urzędu odprawiającego, to wówczas urząd ten, w celu dokonania kontroli, prześle dane, dotyczące odprawionego towaru, urzędowi celnemu, położonemu najbliżej zakładu przemysłowego.

Koszta kontroli ponosi przedsiębiorstwo przemysłowe według każdocześnie obowiązujących w tej mierze przepisów.

5) Dla ułatwienia przeprowadzenia kontroli celnej, przedsiębiorstwo przemysłowe obowiązane jest dla każdego zakładu prowadzić według wskazówek Urzędu Celnego dokładny rejestr przychodu i rozchodu skórek, odprawionych

z zastosowaniem cła według punktu 1 poz. 512 taryfy celnej.

6) Odprawione na podstawie zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu skórki cielęce powinny być zużyte do celu określonego w punkcie 1 poz. 512 taryfy celnej w ciągu dwunastu miesięcy od daty oclenia. W przypadku niemożności zużycia skórek w powyższym okresie, Urząd Celny przeprowadzający kontrolę może na wniosek strony okres ten przedłużyć o 6 miesięcy.

O ewentualnem dalszem przedłużeniu omawianego okresu decyduje Ministerstwo Skarbu.

7) W razie niezużycia skórek cielęcych do obciągania wałków rozciągających przy maszynach przędzalniczych w ciągu okresu, ustalonego stosownie do przepisu punktu 6 niniejszego okólnika, przedsiębiorstwo przemysłowe obowiązane będzie uiścić różnicę należności celnych między przypadającem cłem normalnem a pobranem zniżonem.

8) W przypadku stwierdzenia zużycia skórek cielęcych do innego celu, niż do obciągania wałków rozciągających przy maszynach przędzalniczych, Urząd Celny ściągnie różnicę należności celnych między cłem normalnem a zniżonem, niezależnie od wdrożenia postępowania karno-skarbowego.

9) Przy zgłoszeniu skórek cielęcych do odprawy celnej powinno być złożone Urzędowi Celnemu pisemne oświadczenie przedsiębiorstwa przemysłowego, wymienionego w zaświadczeniu Ministerstwa Przemysłu i Handlu, stwierdzające, że warunki niniejszego okólnika są przedsiębiorstwu znane i że zobowiązuje się do ich przestrzegania.

10) Okólnik niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 marca 1936 roku i obowiązuje aż do odwołania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 10 marca 1936 r. Nr. 58, poz. 114).

222.

OKÓLNIK T. 36 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 lutego 1936 r.

L. D. IV. 4055/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 224 tar. cel.).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Tłuszcze (trany) zawierające

a) poniżej 7% wody (wchłoniętej) i najmniej 4% oksykwasów tłuszczowych, nierozpuszczalnych w eterze naftowym, lub

b) 7% i więcej wody (wchłoniętej) oraz ilość oksykwasów tłuszczowych chociażby mniejszą od 4%, lecz najmniej 2%,

należy traktować jako tłuszcze garbarskie (degrasy) i clić według poz. 224 taryfy celnej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 18 marca 1936 r. Nr. 65, poz. 129).

Załącznik do okólnika Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 4055/2/36 z dnia 22 lutego 1936 r. (poz. 222).

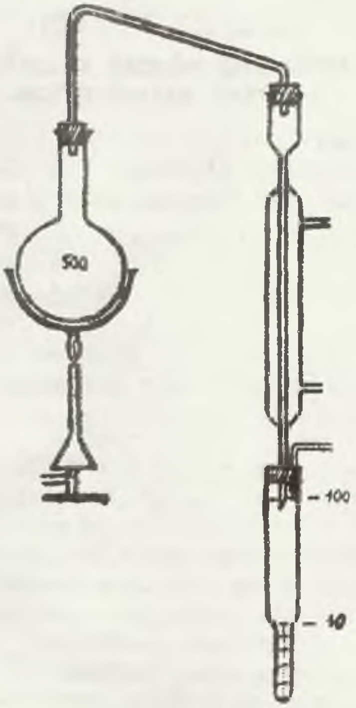
INSTRUKCJA

o sposobach oznaczenia wody i oksykwasów tłuszczowych w degrasach.

A. **Oznaczenie wody:** Do tego zadania wystarczy zwykle wysuszenie 5 — 7 g dokładnie odważonego tłuszczu w parowniczce w 105° przez 5 godzin, przyczem pamiętać trzeba o częstem poruszaniu parowniczką w celu wymieszania tłuszczu. W wypadkach wątpliwych należy stosować następującą metodę destylacyjną (oznaczenia wody według Marcusson'a) 20—100 g (w zależności od spodziewanej zawartości wody) tłuszczu zadaje się w kolbie na 500 cm³ z dnem okrągłem 100 cm³ ksylolu nasyconego wodą i kilkoma kawałkami pumeksu. Następnie łączy się kolbę przy pomocy rurki szklanej z chłodnicą Liebig'a, ustawioną pionowo (p. rysunek) i oddestylowuje na łaźni piaskowej lub olejowej całkowitą ilość dodanego ksylolu do cylindra na 100 cm³ zwężonego u dołu i podzielonego w tej części na 1/10 cm³. Zawartość wody w tłuszczu odczytuje się w 15° na podziałce. Ksylol nasycony wodą przygotowuje się przez wstrząsanie go z wodą w rozdzielaczu i przez oddzielenie nadmiaru wody.

B. **Oznaczenie oksykwasów** metodą Fahrion'a: 3 — 6 g tłuszczu zmydla się w kolbie Erlenmeyer'a na 250 cm³ alkoholowym ługiem potasowym pod chłodnicą zwrotną. Po zmydleniu oddestylowuje się zupełnie alkohol, a utworzone mydło rozpuszcza się w 150 cm³ gorącej wody, przenosi ilościowo do rozdzielacza na 500 cm³ i wytrąca kwasy tłuszczowe ciepłym rozcieńczonym kwasem solnym. Następnie dodaje się **powoli** 50 cm³ czystego eteru naftowego, mieszając ciągle zawartość rozdzielacza. Kwasy tłuszczowe rozpuszczają się, oksykwasy zaś pozostają wytrącone w postaci ciemnobrunatnych płatków. Po ostygnięciu i wyklarowaniu się mieszaniny, co trwa około 1 — 2 godzin, oddziela się wodę od warstwy eteru naftowego i wytrąconych oksykwasów, następnie oddziela się ostrożnie warstwę eterową od oksykwasów i przemywa ostatnie kilkakrotnie czystym eterem naftowym. Czyste oksykwasy pozo-

stałe w rozdzielaczu rozpuszcza się w ciepłym alkoholu etylowym, przenosi ilościowo do uprzednio wysuszonej i zważonej kolbki, oddestylowuje alkohol, suszy przy 100° i waży.

223.

OKÓLNIK T. 37 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 lutego 1936 r.

L. D. IV. 1999/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1091 p. 4 t. c.).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Maszyny do czyszczenia i gatunkowania ziarn kawy, jako nieróżniące się konstrukcją od maszyn przeznaczonych do czyszczenia i sortowania zbóż i nasion, podlegają ocleniu, zgodnie z art. 4 p. 1 lit. b rozporządzenia o taryfie celnej przywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 732 z 1932) według poz. 1091 p. 4 taryfy celnej.

Sprzeczne z niniejszem wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 10 marca 1936 r. Nr. 58, poz. 111).

224.

OKÓLNIK T. 38 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 lutego 1936 r.

L. D. IV. 4567/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy pozycji 930).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Blacha stalowa transformatorowa i dynamowa niczem niepokryta, w arkuszach o szerokości powyżej 700 mm, używana do wyrobu rdzeni, tworników, biegunów i t. p. części maszyn elektrycznych i transformatorów, podlega ocleniu według poz. 930 p. 1 litery odpowiedniej taryfy celnej, jako blacha stalowa zwykła niczem niepokryta.

Powyższą blachę oklejoną papierem w celu izolacji należy traktować narówni z blachą pokrytą farbą, lakierem i clić według poz. 930 p. 1 litery odpowiedniej taryfy celnej z dodatkiem przewidzianym uwagą 3 lit. „b" I do tej pozycji.

Charakterystyczną cechą blach transformatorowych i dynamowych jest zawartość krzemu, powodująca znaczną łamliwość tego rodzaju towaru, co pozwala odróżnić te blachy od blach ze stali szlachetnych stopowych z zawartością krzemu o wytrzymałości powyżej 55 kg/mm², przewidzianych poz. 931 taryfy celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 10 marca 1936 r. Nr. 58, poz. 112).

225.

OKÓLNIK T. 39 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 lutego 1936 r.

L. D. IV. 4733/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 615 i 616).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z roku 1933), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Tkaniny bawełniane o powierzchni jednolicie barwnej, chociażby utworzone z przędzy o różnych odcieniach barwy w osnowie i wątku, nale-

ży traktować jako tkaniny barwione, a nie kolorowo tkane, ponieważ różnica w odcieniach barwy przędzy została spowodowana bądź odmiennem skręceniem, bądź niejednolitą merceryzacją przędzy w osnowie i wątku.

Przędza silniej merceryzowana lub słabiej skręcona przyjmie zabarwienie intensywniejsze, niż przędza wcale lub słabiej merceryzowana, albo mocniej skręcona.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia uchyla się.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 10 marca 1936 r. Nr. 58, poz. 113).

226.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 lutego 1936 r.

L. D. IV. 3763/2/36

w sprawie stosowania ceł konwencyjnych do kwiatów na gałązkach ciętych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych, Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Konwencja Handlowa Polsko - Francuska z dnia 9 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 468 z 1925) przewiduje zniżkę konwencyjną w wysokości 60% cła autonomicznego dla kwiatów ciętych i t. p. towarów, które były objęte literami „a" i „b" punktu 13 pozycji 62 taryfy celnej z roku 1924 (Dz. U. R. P. Nr. 54 poz. 540 z r. 1924).

W związku z powyższem Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że wymienione osobno w p. 1 poz. 87 taryfy celnej z dnia 23 sierpnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 732) kwiaty na gałązkach cięte mogą korzystać, narówni z kwiatami ciętemi, z wyżej wymienionej zniżki konwencyjnej, a to ze względu na to, iż w chwili zawierania konwencji handlowej polsko - francuskiej kwiaty na gałązkach cięte, nie wymienione osobno w taryfie z roku 1924, były traktowane jako kwiaty cięte i korzystały ze zniżki konwencyjnej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 11 marca 1936 r. Nr. 59, poz. 115).

227.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 lutego 1936 r.

L. D. IV. 4504/3/36

w sprawie pobierania odsetek za zwłokę przy odprawach warunkowych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych, oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Stosownie do postanowień art. 57 i 117 prawa celnego oraz § 209 przepisów wykonawczych do prawa celnego, pobiera się odsetki za zwłokę w tych przypadkach, gdy towary, odprawione warunkowo, nie zostaną w przepisanym terminie przywiezione spowrotem z zagranicy lub wywiezione spowrotem zagranicę, a należności celne, wymierzone od tych towarów, zostały zabezpieczone nie w gotówce, lecz w innej formie (np. papierami wartościowemi, gwarancją i t. p.). Zdarzyć się może, że strona przed upływem terminu powrotnego przywozu względnie powrotnego wywozu zdecyduje się pozostawić towar zagranicą lub w kraju i oświadcza gotowość uiszczenia gotówką zabezpieczonych należności celnych, nie oczekując upływu tego terminu. W tych przypadkach odsetki za zwłokę, przewidziane w powołanych przepisach, należy pobierać tylko za okres czasu od dnia dokonania odprawy warunkowej do dnia faktycznego uiszczenia należności celnych, a nie za cały okres, wyznaczony do powrotnego przywozu, względnie wywozu.

Przykład: Odprawiono warunkowo maszyny, z terminem 9 miesięcznym powrotnego wywozu; należności celne zabezpieczono gwarancją i strona oświadcza gotowość uiszczenia należności celnych w szóstym miesiącu; odsetki za zwłokę należy pobrać za 6 miesięcy a nie za 9 miesięcy.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 11 marca 1936 r. Nr. 59, poz. 116).

228.

OKÓLNIK T. 42 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 lutego 1936 r.

L. D. IV. 3712/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 1082, 1084 i 1099 tar. cel.)

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Koła napędne zapasowe i zamienne przywożone razem z maszynami włókienniczemi podlegają ocleniu oddzielnie od nich według poz. 1084 punkt odpowiedni taryfy celnej.

2) Maszyna do czyszczenia nasion t. zw. „Trifolinmaschine", zaopatrzona w elektromagnetyczny bęben, na którym odbywa się oddzielanie nasion zdrowych od plew i odpadków nasion, podlega ocleniu według poz. 1091 p. 4 i uwaga 1 do grupy 68 taryfy celnej; silnik elektryczny do niej podlega ocleniu według poz. 1099 punkt odpowiedni taryfy celnej.

3) Maszyny do strzyżenia zwierząt, składające się z ręcznego mechanizmu napędowego, połączonego zapomocą elastycznego sprzęgła z przyrządem strzygącym, podlegają ocleniu według poz. 1082 taryfy celnej, jako maszyny osobno niewymienione; takież maszyny z napędem elektrycznym podlegają ocleniu według poz. 1099 taryfy celnej.

Sprzeczne z niniejszem wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 13 marca 1936 r. Nr. 61, poz. 122).

229.

OKÓLNIK T. 41 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 lutego 1936 r.

L. D. IV. 4367/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 91, 150, 300 i 490)

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych, Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z r. 1933) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Mech finlandzki (Cladonia rangiferina) należy traktować jak mech zwykły i clić według pozycji 91 p. 3 taryfy celnej.

2) Glinkę białą, znaną w handlu pod nazwą „Bolus alba", należy clić według pozycji 150 taryfy celnej nawet w wypadku, gdy jest sterylizowaną.

3) Produkt, stanowiący mieszaninę gliny z niewielką ilością chlorku amonu i azotanu sodu znany w handlu pod nazwą „specjalna glina Kreidl", należy clić na podstawie punktu 3 art. 4 rozporządzenia o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 732 z r. 1932) według pozycji 300 p. 2 taryfy celnej.

4) Produkt „Membranit" w postaci lepkiej, gęstej, lekko kremowej masy, stanowiący mieszaninę zemulgowanych żywic sztucznych z emulgowanemi substancjami tłuszczowemi (częściowo w postaci mydeł amonowych), należy clić jako przetwór chemiczny, organiczny, osobno niewymieniony według poz. 490 p. 2 taryfy celnej.

Produkt ten używany jest jako podkład do przyrządzania farb malarskich.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 16 marca 1936 r. Nr. 63, poz. 126).

230.

OKÓLNIK T. 40 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 lutego 1936 r.

L. D. IV. 4554/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1162 p. 5 taryfy celnej).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z r. 1933) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Przyrząd do sprawdzania numerów przędzy (motowidło) podlega ocleniu według poz. 1162 p. 5 taryfy celnej, jako przyrząd kontrolno-techniczny.

2) Przyrząd do sprawdzania rozmiarów płytek fajansowych do wykładania ścian podlega ocleniu według poz. 1162 p. 5 taryfy celnej, jako przyrząd kontrolno - techniczny.

Sprzeczne z niniejszem wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 17 marca 1936 r. Nr. 64, poz. 127).

231.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 lutego 1936 r.

L. D. IV. 3654/3/36

w sprawie uwzględniania nadwyżek ponad wagę, wskazaną w pozwoleniu przywozu.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych, oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z postanowieniami § 27 ust. 1 przepisów wykonawczych do prawa celnego, oraz

§ 37 ust. 5 instrukcji manipulacyjnej dla władz i urzędów celnych, Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

Przy przywozie artykułów kolonjalnych, ich surogatów i korzeni, objętych grupą 6 taryfy celnej i podlegających ograniczeniom przywozowym, należy zwalniać od tych ograniczeń nadwyżki towaru, nieprzekraczające 1% ponad wagę, wskazaną w pozwoleniu przywozu, a przy częściowem wykorzystywaniu pozwolenia przywozu — nadwyżki towaru, nieprzekraczające 1% ponad wagę ostatniej — niewykorzystanej części; w tych przypadkach nie mają zastosowania ograniczenia zawarte w zdaniu drugiem ust. 5 § 37 instrukcji manipulacyjnej dla władz i urzędów celnych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 17 marca 1936 r. Nr. 64, poz. 128).

232.

OKÓLNIK T. 43 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 lutego 1936 r.

L. D. IV. 3250/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 594).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Przędzę wełnianą, zwaną potocznie włóczką, wtedy należy clić według poz. 594 punkt 10, jako przeznaczoną do detalicznej sprzedaży, jeżeli przychodzi w a) kłębkach, b) pojedyńczych pasemkach lub c) pasemkach, łączonych w pasma. Przyczem waga kłębków i oddzielnych pojedyńczych pasemek (wyżej przypadki a i b) jest obojętna, natomiast waga pasemek połączonych, tworzących pasmo (wyżej przypadek c), powinna wynosić 5 lub 10 gram z dopuszczalnemi odchyleniami do 10%.

Wagę poszczególnych złączonych pasemek, tworzących pasmo, można obliczyć przez ustalenie wagi całego pasma i podzielenie tej wagi przez ilość pasemek.

Taka przędza wełniana (włóczka) przeważnie jest nitkowaną, barwioną, względnie bieloną, słabo skręconą i numeru metrycznego 33 i poniżej.

Rodzaj opakowania jak również brak etykietek nie wpływa zupełnie na taryfikację takiej przędzy.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 14 marca 1936 r. Nr. 62, poz. 123).

233.

OKÓLNIK T. 45 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 marca 1936 r.

L. D. IV. 5693/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 104 i 625 tar. celnej).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia:

Surowiec włókienniczy, nadchodzący z zagranicy pod nazwami handlowemi **fibra Cebu 2 Maguey, fibra Cebu 3 Maguey, fibra Mexico I, fibra Mexico II, fibra palma Istle A, fibra palma Istle B,** podlega ocleniu według poz. 625 jako materjał roślinny, nadający się samodzielnie do przerobu przędzalniczego lub powroźniczego i skutkiem tego zastępujący len i konopie.

Wyżej wymieniony surowiec roślinny otrzymuje się z liści pewnych gatunków agaw i swojemi cechami jest zbliżony do lnu i konopi.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 13 marca 1936 r. Nr. 61, poz. 121).

234.

OKÓLNIK T. 44 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 marca 1936 r.

L. D. IV. 5238/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 778 i 1250).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych, Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Pochwę składaną z drewna lub fornierów do parasoli, nadchodzącą osobno, należy clić jako wyroby drewniane osobno niewymienione według odpowiednich liter i punktów pozycji 778 taryfy celnej zależnie od wykończenia.

Pochwa ta po umieszczeniu w niej parasola tworzy z rączką parasola laskę, stanowi więc część laski osobno niewymienioną, podlegającą clu według materjału i stopnia obrobienia.

2) Datowniki, nadchodzące osobno lub w połączeniu z pieczęciami, należy clić według pozycji 1250 p. 9 taryfy celnej, jako wyroby kancelaryjne osobno niewymienione.

Jako datowniki należy uważać przybory kancelaryjne, służące do oznaczania na pismach, kopertach i t. p. daty wpłynięcia lub wysłania pisma.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 14 marca 1936 r. Nr. 62, poz. 124).

235.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 marca 1936 r.

L. D. IV. 3659/3/36

w sprawie przekazywania nieoclonych transportów szmat do stacji Białystok-Centralny.

Do

Dyrekcyj Ceł: w Warszawie, Poznaniu, Gdańsku; Urzędów Celnych: w Gdyni i Grajewie oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Celem ułatwienia odprawy celnej ostatecznej szmat, sprowadzonych przez zakłady przemysłowe w Białymstoku do przerobu na surowiec włókienniczy, zarządza się co następuje:

1) Transporty szmat, przybywające z zagranicy drogą morską do Gdyni lub Gdańska, a przeznaczone dla zakładów przemysłowych w Białymstoku, mogą być na wniosek strony przekazywane do odprawy celnej ostatecznej w Białymstoku.

2) Przesyłki należy adresować do stacji Białystok - Centralny, gdzie został wyznaczony dla odprawy szmat osobny magazyn kolejowy.

3) Przekazywanie powinno odbywać się na ogólnych zasadach, przyczem na liście przekazowym u góry należy umieszczać napis: „Przekazuje się do stacji Białystok - Centralny dla odprawy przez Urząd Celny w Grajewie". Taki sam napis należy umieszczać na nalepkach zielonych.

4) Listy przekazowe B należy przesyłać bezpośrednio do Urzędu Celnego w Grajewie, który po otrzymaniu zawiadomienia o przybyciu transportu szmat do st. Białystok - Centralny wydeleguje dla dokonania odprawy urzędników.

5) Przyjęcie przesyłek i przechowywanie ich w magazynie kolejowym na stacji Białystok-Centralny (p. 2) odbywa się na ogólnych zasadach, ustalonych dla magazynów kolejowo-celnych wewnętrznych urzędów celnych.

6) W przypadkach, gdy zajdzie potrzeba rozdrobnienia towaru, a nie będzie można tego dokonać w magazynie kolejowym na st. Białystok-Centralny, mają zastosowanie przepisy okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 28 stycznia 1936 r. L. D. IV. 94/2/36 w sprawie rozdrabniania, poza obrębem składów celnych, towarów włókienniczych sprowadzanych do przerobu na surowiec włókienniczy (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 4/1936 r., poz. 130).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

236.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 marca 1936 r.

L. D. IV. 2124/3/36

w sprawie obliczania wagi wymiarowej zbóż, strączkowych, nasion oleistych, produktów przemiału, grochu polerowanego i słodu, wywożonych zagranicę za zwrotem cła.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Przy odprawie celnej wywozowej zbóż, strączkowych, nasion oleistych, produktów przemiału, grochu polerowanego i słodu, — z zastosowaniem zwrotu cła na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 lipca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 373), niektóre urzędy celne obliczają zwrot cła od wagi netto, potrącając wagę bezpośredniego opakowania.

W związku z tem wyjaśnia się, że w myśl postanowienia ustępu końcowego § 1 powołanego wyżej rozporządzenia, zwrot cła od wymienionych produktów oblicza się od wagi towaru łącznie z wagą ewentualnego bezpośredniego opakowania. Z natury jednak rzeczy taki sposób obliczania stosuje się tylko wówczas, gdy produkty te, jak i ich bezpośrednie opakowanie, są wywożone zagranicę i odprawiane ostatecznie.

W przypadkach gdy strona, w myśl § 80 przepisów wykonawczych do prawa celnego, zgłasza opakowanie do odprawy celnej warunkowej i otrzymuje zaświadczenie wywozu we-

dług wzoru Nr. 13 (uprawniające do powrotnego przywozu opakowania bez cła) kwit wywozowy należy wystawić tylko na tę ilość (wagę) towaru, która ostatecznie jest wywieziona zagranicę, t. j. po potrąceniu od wagi ogólnej (z opakowaniem) wagi opakowania.

Jeżeli strona pragnie otrzymać zaświadczenie o wywozie opakowania do innych celów nie mając zamiaru opakowania przywozić z powrotem, to należy takie zaświadczenie wystawić w charakterze dodatkowego zaświadczenia, na zasadach przewidzianych w ust. 2 § 44 instrukcji manipulacyjnej dla władz i urzędów celnych. W tym ostatnim wypadku zwrot cła oblicza się, oczywiście, od wagi towaru wraz z bezpośrednim opakowaniem.

Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski.

237.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 marca 1936 r.

L. D. IV. 5678/3/36

w sprawie wprowadzenia nowego wzoru książeczek z przepustkami dla statków powietrznych.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że został wprowadzony nowy wzór książeczek z przepustkami (carnet de passages en douanes) dla statków powietrznych, przyjęty przez Międzynarodowy Związek Lotniczy (Federation Aeronautique Internationale). Wymieniony nowy wzór książeczek przesyła się jednocześnie urzędom celnym znajdującym się na lotniskach, zaś Dyrekcje Ceł otrzymają omawiane książeczki po nadesłaniu przez Aeroklub Rzeczypospolitej Polskiej dodatkowych egzemplarzy.

Ponieważ aerokluby posiadają pewne zapasy książeczek dawnego wzoru, będą je jeszcze wydawały do 1 kwietnia 1936 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski.

238.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 marca 1936 r.

L. D. IV. 6647/3/36

w sprawie specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko-niemieckiego.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Nawiązując do okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 29 stycznia 1936 r. L. D. IV. 1969/3/36, w sprawie specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko-niemieckiego (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 3, poz. 96), Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

I. Zmiany i uzupełnienia w wykazie firm księgarskich, które mogą otrzymywać bez świadectw rozrachunkowych towary, objęte poz. t. c. 836, 837, 838, 839, 842 p. 1, 2 i 3, 843 i z poz. 1163 globusy, zawarte są w załączniku Nr. 1 do niniejszego okólnika.

II. Artykuły księgarskie, objęte pozycjami tar. cel. 836, 837, 838, 839, 842 p. 1, 2 i 3, 843 i z poz. 1163 (globusy), nadchodzące pod adresem urzędów, zakładów naukowych i instytucyj, wymienionych w wykazie Nr. II (zał. 2) należy odprawiać bez wymagania świadectw rozrachunkowych.

III. Artykuły księgarskie, objęte poz. taryfy celnej: 836, 837, 838, 839, 842 p. 1, 2 i 3, 843 i z poz. 1163, globusy, nadchodzące pod adresem niewymienionych w wykazie II (zał. 2):

a) władz i urzędów państwowych,
b) wyższych zakładów naukowych, bibljotek publicznych,
c) instytucyj naukowych i zakładów naukowo-badawczych, objętych obwieszczeniem Ministra Skarbu z dnia 30 października 1934 r. o instytucjach naukowych i zakładach naukowo-badawczych, korzystających ze zwolnienia od cła przy przywozie z zagranicy przedmiotów pokazowych i pomocy naukowych (Mon. Polski Nr. 250, poz. 316 oraz Dziennik Urz. Min. Sk. Nr. 31, poz. 408)

mogą być wydane do wolnego obrotu bez świadectw rozrachunkowych, pod warunkiem przedstawienia przy odprawie celnej zaświadczenia Komisji Rządowej Kontroli Obrotu Towarowego Polsko-Niemieckiego lub Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego w Warszawie, a na obszarze W. M. Gdańska także gdańskiej placówki rozrachunkowej, stwierdzającego, że urząd, zakład, bibljoteka względnie instytucja podporządkowały się przepisom obrotu towarowego polsko-niemieckiego. Zaświadczenie takie jest ważne w okresie w niem wskazanym i służy

do odpraw celnych, załatwianych w okresie ważności zaświadczenia.

IV. Międzypaństwowa wymiana świadectw, dokonywana ze strony Rzeczypospolitej Polskiej i W. M. Gdańska przez Biuro Międzynarodowej Wymiany Wydawnictw przy Bibljotece Narodowej w Warszawie, oraz przez Staatsbibliothek w Gdańsku, zaś ze strony niemieckiej, przez Reichtauschstelle w Berlinie zostaje zwolniona od wszelkich formalności rozrachunkowych.

V. Nie należy wymagać świadectw rozrachunkowych przy przywozie przesyłek z książkami i czasopismami otrzymywanemi bezpłatnie lub wypożyczonemi, jeżeli przesyłki te są zaopatrzone na zewnętrznej stronie w nalepki według załączonego wzoru (zał. Nr. 3). W tych wypadkach należy w wyniku rewizji zaznaczyć, że przesyłka była oznaczona wspomnianą nalepką.

VI. Przy wywozie zagranicę drzewa urzędy celne są uprawnione do uwzględniania nadwyżek, nieprzekraczających 10% ponad odpowiednią wagę wskazaną w świadectwie rozrachunkowem.

VII. Urzędy celne nie są powołane do badania, czy wartość wskazana w świadectwie rozrachunkowem jest prawdziwa. Świadectwa rozrachunkowe, w których wskazano wartość „0" względnie tylko wartość uszlachetnienia lub naprawy, są ważne i nie należy ich kwestjonować.

VIII. Przy częściowem wykorzystywaniu świadectw rozrachunkowych, o ile jest to dopuszczone stosownie do p. VI. okólnika L. D. IV. 35968/3/35 z dnia 21 grudnia 1935 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 36, poz. 836), należy postępować analogicznie, jak przy częściowem wykorzystywaniu pozwoleń na prawo przywozu.

Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski.

Załączniki do okólnika Min. Skarbu L. D. IV. 6647/3/36.

Załącznik Nr. 1.

Zmiany i uzupełnienia w wykazie firm księgarskich, które mogą otrzymywać niektóre artykuły księgarskie bez świadectw rozrachunkowych (ok. L. D. IV. 35968/3/35 i L. D. IV. 1969/3/36).

a) **uzupełnienia:**

Chorzów I: Mathilde Schan, ul. Bytomska 13.
Łódź: Paul Mix, ul. Piotrkowska 108.
Gniezno: Eleonora Schröter, ul. Lecha 1.
Samopomoc Inwalidzka Sp. z ogr. odp. w Warszawie, ul. Sienkiewicza 2.

b) **poprawki:**

W okólniku Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 35968/3/35, ogłoszonym w Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 36, poz. 836 opuszczono następującą firmę: Łódź: R. Erdmann, ul. Piotrkowska 107.

Załącznik Nr. 2.

W Y K A Z

urzędów, instytucyj i zakładów naukowych, które mogą otrzymywać niektóre artykuły księgarskie bez świadectw rozrachunkowych.

Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego,
Ministerstwo Opieki Społecznej,
Gdynia: Państwowy Instytut Meteorologiczny, oddział w Gdyni,
Kraków: Uniwersytet Jagielloński,
Polska Akademja Umiejętności,
Akademja Górnicza,
Wyższe Studjum Handlowe,
Wydawnictwa XX. Jezuitów, Bibljoteka w Krakowie,
Lwów: Akademja Medycyny Weterynaryjnej,
Zakład Narodowy Im. Ossolińskich we Lwowie,
Muzeum Narodowe im. Króla Jana III,
Miejski Zakład badania żywności i przedmiotów użytku,
Izba Przemysłowo-Handlowa.
Poznań: Uniwersytet,
Niemieckie Stowarzyszenie Bibljoteczne, al. Marsz. Piłsudskiego 16,
Warszawa: Bibljoteka i Archiwum Sejmu i Senatu R. P.,
Bibljoteka Narodowa Józefa Piłsudskiego,
Politechnika Warszawska,
Szkoła Główna Handlowa,
Szpital im. Karola i Marji dla dzieci.
Wilno: Uniwersytet Stefana Batorego,
Bibljoteka Państwowa im. Wróblewskich,
Instytut Naukowo-Badawczy Europy Wschodniej.

Załącznik Nr. 3.

Wzór nalepki.

Przesyłka wypożyczonych / bezpłatna przedmiotów handlu księgarskiego, zwolniona, stosownie do zarządzenia Ministra Skarbu L. D. IV. 6647/3/36 od kontroli obrotu towarowego z Rzeszą Niemiecką.

Gratissendung / Leihsendung von Gegenständen des Buchhandels, die gemäss Verfügung des Polnischen Finanzministeriums L. D. IV. 6647/3/36. von der Kontrolle des Warenverkehrs mit Deutschland befreit ist.

Wirtschaftsstelle des Deutschen Buchhandels.

239.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 marca 1936 r.

L. D. IV. 5923/3/36

w sprawie świadczeń Zarządu Kolejowego na rzecz Urzędów Celnych Kolejowych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych Kolejowych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że ze względu na pewną rozbieżność interpretacji przez poszczególne Dyrekcje Okręgowe Kolei Państwowych ustępu 2-a okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 17 grudnia 1935 r. L. D. IV. 34969/3/35 w sprawie świadczeń Zarządu Kolejowego na rzecz Urzędów Celnych Kolejowych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 35/1935 r., poz. 809), Ministerstwo Komunikacji wydało wszystkim D. O. K. P. wyjaśniające zarządzenie z dnia 5 marca 1936 r. L. H. P. IV. 152/22, z którego wyciąg przytacza się poniżej:

Ustęp rzeczonego okólnika, oznaczony cyfrą 2) literą a) głosi co następuje:

„Dyrekcje O. K. P. oświetlają, opalają i utrzymują w porządku własnym kosztem oddane do użytku urzędów celnych ubikacje biurowe w miejscach odprawy celnej: magazynach, rampach i t. p. sale rewizyjne, pokoje dla osobistej rewizji podróżnych i **inne pomieszczenia, oddane do użytku urzędów celnych na dworcach kolejowych.**

Pod nazwą dworca kolejowego należy rozumieć stacyjny budynek dworca osobowego.

Przytoczony wyżej ustęp okólnika wyjaśnia w sposób wyłączający wszelką wątpliwość, że magazynowe ubikacje biurowe, sale rewizyjne, pokoje dla osobistej rewizji podróżnych muszą być oświetlane, opalane i utrzymywane w czystości środkami kolei **bez względu na to, gdzie się one znajdują** i że tylko oświetlanie opalanie i utrzymywanie w czystości **innych pomieszczeń,** w rodzaju np. pomieszczeń oddanych w budynku dworca osobowego st. Zebrzydowice dla załatwiania czynności przy towarowych przesyłkach tranzytowych, **uzależnione jest od znajdowania się tych pomieszczeń w budynku stacyjnym dworca osobowego.**

Ministerstwo Komunikacji poleca przyjąć powyższe wyjaśnienie do wiadomości i ścisłego wykonania".

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

240.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 marca 1936 r.

L. D. IV. 3323/3/36

w sprawie zwrotu cła przy wywozie wierteł spiralnych do metali.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z okólnikiem z dnia 27 stycznia 1936 r. L. D. IV. 31320/3/35 (Dz. Urz. Min. Sk. z 1936 r. Nr. 3, poz. 93) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przy wywozie zagranicę wierteł spiralnych do metali należy stosować zwrot cła w wysokości zł. 4.70 od 100 kg, przewidziany w pkt. 14 § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 883).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

241.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 marca 1936 r.

L. D. V. 1854/1/36

w sprawie wyjaśnień do okólnika z dnia 7 września 1935 r. L. D. V.30500/1/35 o likwidacji t. zw. kont martwych.

Do

Izby Skarbowej
w Grudziądzu.

Na sprawozdanie z dnia 3 lutego b. r. Nr. II. 30/1/4/36 Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż przewidziany w części IV okólnika z dnia 7 września 1935 r. L. D. V. 30500/1/35 obowiązek uprzedniego stwierdzenia, czy podlegające umorzeniu zaległości nie mogą być ściągnięte od innych osób na podstawie odpowiedzialności, jaka na nich ciąży z mocy obowiązujących przepisów — odnosi się w zasadzie tylko do zaległości, przypadających od płatników, dla których ostatni przypis dokonany był w okresie między 1 kwietnia 1931 r. a 31 marca 1933 r., nie ma natomiast zastosowania jeśli chodzi o zaległości wcześniejsze z przed 1 kwietnia 1931 r., które to zaległości podlegają umorzeniu przy zachowaniu warunków przewidzianych w części III wspomnianego okólnika. Powyższe wyjaśnienie nie dotyczy jednak tych przypadków, w których osoby pośrednio zobowiązane z mocy obowiązujących przepisów zostały przed wejściem w życie omawianego okólnika, bądź to powiadomione

przez Urząd Skarbowy o ciążącej na nich odpowiedzialności za zaległości podatkowe, właściwego zobowiązanego, bądź też dowiedziały się o tem na skutek podjęcia wobec nich odpowiednich czynności przez Urząd Skarbowy, zmierzających do ściągnięcia od nich tego rodzaju zaległości.

W tych przypadkach zaległości z przed 1 kwietnia 1931 r. nie mogą ulec umorzeniu i winny być wyegzekwowane od osób pośrednio zobowiązanych za te zaległości.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

— — — — — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 1854/1/36

Warszawa, 10 marca 1936 r.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych
udziela się do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

242.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 lutego 1936 r.

L. D. V. 41777/4/35

w sprawie ulg na Giełdzie Zbożowo - Towarowej w Wilnie.

Do
Izby Skarbowej
w Wilnie.

Wślad okólnika z dnia 4 kwietnia 1935 r. L. D. V. 8353/4/35 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 10, poz. 228) Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu oraz Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych ustala, iż minimalna tranzakcja giełdowa na Giełdzie Zbożowo-Towarowej i Lniarskiej w Wilnie, korzystająca z ulgi podatkowej, może wynosić **w 1936 r. w obrocie mąką 1.200 kg.**

Wspomniana ulga może dotyczyć tylko tych tranzakcyj mąką, które pozatem odpowiadają wszystkim pozostałym warunkom, wymienionym w powołanym okólniku oraz w okólnikach z dnia 31 maja 1935 r. L. D. V. 15114/4/35 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 16, poz. 390) i z dnia 26 września 1935 r. L. D. V. 30792/4/35 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 27, poz. 611).

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

— — — — — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 41777/4/35

Warszawa, dnia 29 lutego 1936 r.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych
udziela się do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

243.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 marca 1936 r.

L. D. V. 20842/2/36

w sprawie podatku wojskowego, pobieranego w formie dodatku do państwowego podatku dochodowego.

Do
Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego Wydział Skarbowy w Katowicach.

Ministerstwo Skarbu zwraca załącznik sprawozdania z dnia 14 lutego 1936 r. Nr. Sk. II. — 80/1/36 z tem, że w myśl § 7 rozporządzenia Rady Ministrów (Dz. U. R. P. Nr. 89 z roku 1931, poz. 697) podatek wojskowy w formie dodatku do państwowego podatku dochodowego opłacają osoby, od których państwowy podatek dochodowy pobiera się w drodze potrącenia z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę.

W związku z powyższem urzędnicy i pracownicy państwowi od których na mocy obowiązujących przepisów nie pobiera się państwowego podatku dochodowego od uposażeń służbowych, nie opłacają również podatku wojskowego w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

— — — — — — — — — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 20842/2/36.

Warszawa, dnia 14 marca 1936 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym
udziela się do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

244.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 marca 1936 r.

L. D. VI. 1579/4/36

w sprawie nowych tablic alkoholometrycznych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkieko Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że wkrótce zostaną wydane nowe tablice alkoholometryczne do wyznaczania mocy spirytusu w procentach objętościowych oraz do obliczania ilości alkoholu w cieczach wodnoalkoholowych przy normalnej temperaturze $+15^0$ C. Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) zgłoszą Ministerstwu zapotrzebowania na nowe tablice w terminie do 15 kwietnia r. b.

Dyrektor Departamentu:

(—) *Zaremba.*

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat

w sprawie zaginięcia kwitów sekwestratorskich.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej w Białymstoku, w związku z morderstwem dokonanem na osobie poborcy skarbowego Władysława Dudyńskiego zaginęły pokwitowania sekwestratorskie: od Nr. 764512 do 764515 włącznie, Nr. 764517, Nr. 764536, Nr. 764568 i Nr. 764569 oraz Nr.Nr. od 764604 do 764700 włącznie.

Powyższe podaje się do wiadomości celem zapobieżenia ewentualnym nadużyciom.

W razie ujawnienia wymienionych pokwitowań, należy je zatrzymać i bezzwłocznie zawiadomić o tem Izbę Skarbową w Białymstoku.